Buffalo Bill

5

EROUL FAR-WESTULUI

VRĂJITORUL COMANȘILOR

BUFFALO BILL'S RED ENEMY

OR THE WIZARD OF THE COMANCHES

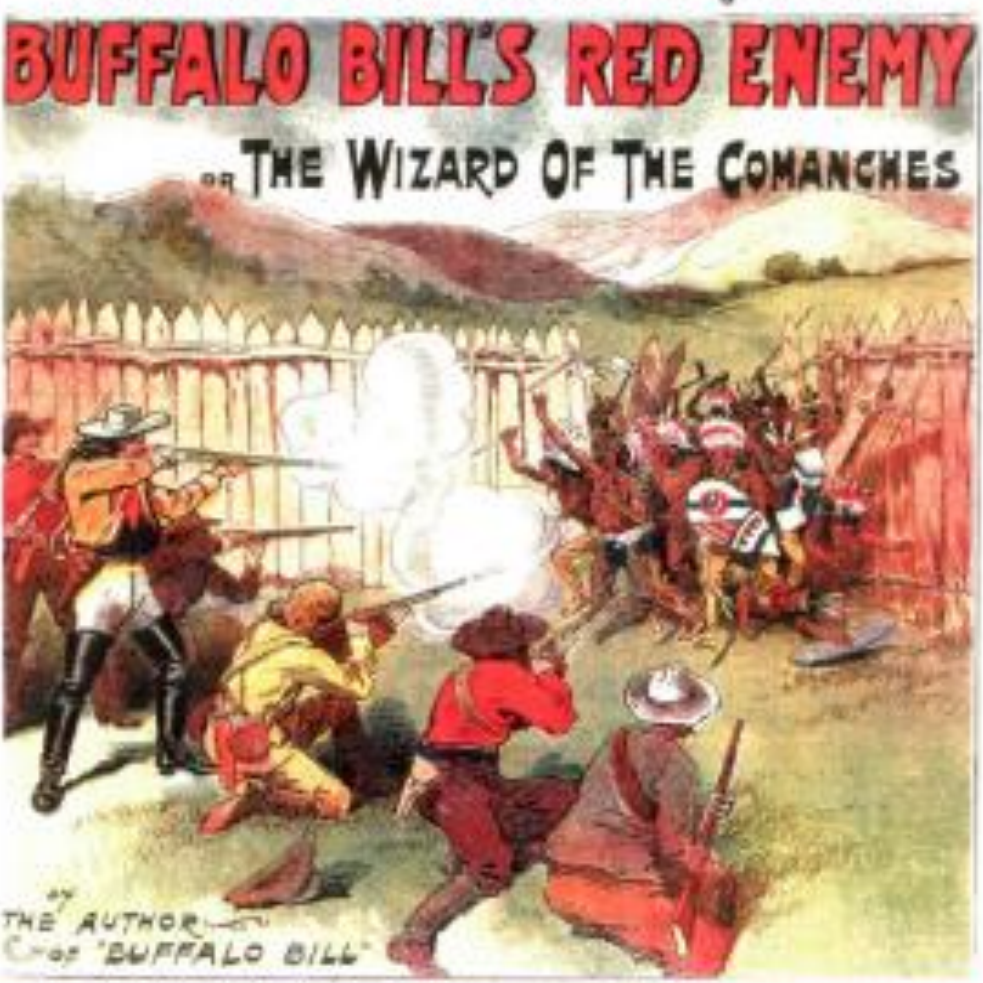

BY THE AUTHOR OF "BUFFALO BILL"

BUFALO BILL

Eroul Far-Westului

Singura ediţie originală autorizată de colonelul H. W. CODY, zis Buffalo Bill

Nr. 2

VRĂJITORUL COMANŞILOR

V.1.0

Traducere din franceză şi grafică de Aurel Lupaştean

Editare ALUCI
2011

CAP. I
HĂITUIT DE COMANŞI

— Aşadar, mi-au dat de urmă! De altfel, nu-i nimic de mirare, bănuiam. Asemenea copoi iscusiți precum sunt comanşii nu scapă nici o ocazie asemănătoare. Şi acum, dacă nu sunt vreo sută de demoni roşii pe urmele mele, atunci nu-i nici unul.

Dacă proverbialul noroc al lui Buffalo Bill îl părăseşte astăzi, cu siguranță că-şi va abandona aici pletele!

Omul ce cugeta astfel se remarca atenției generale prin aspectul său. Înalt, bine clădit, acesta era tipul frumuseții bărbăteşti şi trăsăturile sale exprimau o ținută de bravură şi hotărâre de neînfrânt.

Era o înfățişare potrivită unui om a cărui reputație dobândită în lupta cu indienii nu avea egal. Acest om ce călărea singur prin prerie nu era altul decât faimosul Buffalo Bill, regele frontierei.

Era îmbrăcat cu pitorescul costum din piele de cerb al cercetaşilor din far-west, înarmat cu o puşcă, un revolver şi un pumnal şi urcat pe un superb cal încrucişat cu un englez şi un mustang.

Atingea creasta unei coline de nisip, nu departe de lanțurile joase ale Arizonei. Aruncându-şi ochii înapoia lui, a văzut o puternică ceată de indieni călare înaintând rapid în coloane în aceeaşi direcție ca şi a lui.

Evident, aceşti indieni erau pe urma sa.

— Dacă aveam numai câțiva cercetaşi buni cu mine, sau o mână din aliații noştri navajoşi, le-aş face fără probleme față, a murmurat el. Însă este fără rost să angajez lupta în aceste condiții, cel puțin cât nu sunt silit. Şi atunci, voi rămâne probabil aici. Înainte, bătrâne cal! Singură viteza ta poate să ne scoată pe amândoi din această afacere. Mai încolo există o acoperire împădurită, însă distanța de străbătut este de douăzeci de mile şi trebuie să ajungem primii acolo.

Nobilul animal părea să înțeleagă cuvintele stăpânului său. Fără ca acesta să fie nevoit să să-i îndemne avântul cu vorba sau cu pintenii, el a luat-o în galop cu o iuțeală ce promitea să-l conducă rapid la pantele împădurite de pe îndepărtatele coline.

La o milă mai departe se găsea culmea unuia din mameloanele care rupeau uniformitatea câmpiei şi Buffalo Bill a aruncat o altă privire în urmă şi şi-a dat seama că indienii, ai căror ponei erau odihniţi şi rapizi, alergau mai repede ca el.

— Să iuţim! s-a adresat el animalului, căruia pintenii săi i-au împuns coastele pentru prima oară.

Calul străbătuse de-acum patruzeci de mile în acea zi de vară a anului 187... şi începea să dea semne de oboseală. Însă Cody ştia că trebuia să atingă colinele cu orice preţ, că aceasta era pentru el o chestiune de viaţă şi de moarte.

Răspunzând vitejeşte apelului stăpânului său, mândrul alergător şi-a reluat avantajul asupra poneilor inamicilor, şi când regele frontierei şi-a întors iarăşi capul, a constatat că câştigase un pic de teren.

Cu toate acestea, pieile roşii continuau urmărirea cu îndârjirea sălbatică a unei haite de lupi hăituind un cerb.

Când a fost la jumătatea drumului ce ducea la pantele împădurite, în jur de jumătate din comanşi s-au găsit mai aproape de el decât în momentul când îi observase prima oară.

Faţa nu-i trăda nici cea mai mică teamă. Buzele îi erau strânse şi pupilele scânteietoare mărturiseau voinţa îndârjită de a lupta până la sfârşit, oricât de mici i-ar fi fost şansele.

A desprins puşca cu repetiţie ce-o purta la spate, a armat-o, deşi calul ce galopa cu toată viteza îl ţinea încă departe de bătaia armelor inamice.

Dar spuma ce curgea din gura sărmanului animal şi tremuratul din ce în ce mai accentuat al membrelor indicau călăreţului că acesta nu va întârzia să ajungă la capătul puterilor.

Dacă pieile roşii nu renunţau curând la urmărire, Buffalo Bill n-ar fi fost capabil să ajungă la pădure, unde fuga şi rezistenţa erau una şi alta mai uşoare, şi poate că n-ar fi reuşit să-şi salveze scalpul. Credinciosul bidiviu, îndemnat fără încetare, a mai făcut un efort, dar indienii se ţineau bine şi tot câştigau teren.

Cercetaşul, care la începutul acestei curse a morţii nu privea decât din când inamicul, în prezent îl pândea întruna pe deasupra umerilor.

— Se ţin bine împreună, a făcut el. Dacă ar fi mai împrăştiaţi, mi-aş lăsa calul să mai răsufle şi aş scăpa de o jumătate de duzină trăgând de la distanţă. Însă asta-i cu neputinţă. Vor da curând vreo cincizeci peste mine. Curaj, bătrânule cal. Peste două mile te vei odihni.

Sub impulsul pintenilor, calul şi-a dublat energia şi câtăva vreme şi-a păstrat avansul asupra comanşilor, care de altfel erau destul de aproape pentru ca adierea vântului să le aduc urletele la urechile cercetaşului.

— Ei cred că mă şi au, a făcut cu încrâncenare Buffalo Bill. În curând îşi vor da seama că asta nu-i chiar atât de uşor.

Peste un ceas aceşti demoni urlători vor fi făcuți praf.

— Ține-te bine, bătrâne cal! Încă vom putea să le scăpăm.

Curajosul animal, încurajat de vocea stăpânului său, a făcut câteva salturi puternice, şi Buffalo Bill, surprins şi liniştit, s-a gândit că după toate probabilitățile va izbuti poate să ajungă la coline înaintea pieilor roşii. S-a întors în şa şi a slobozit la adresa comanşilor un strigăt sfidător.

Vai! Cum se întâmplă adesea, triumful său a fost de scurtă durată.

Brusc, în cel mai mare toi al goanei sale excesive, calul s-a prăbuşit cu un nechezat atât de îngrozitor, încât s-ar fi zis că i se frânseseră toate încheieturile.

De fapt, fusese supus la o prea crâncenă încercare, şi agoniza culcat pe iarbă.

În această catastrofă, cutezătorul călăreț nu şi-a pierdut sângele rece.

Simțind că-l părăseşte sprijinul, el s-a scăpat cu promptitudine de scări, şi printr-un salt uşor a evitat căderea.

Ridicat în picioare, dârz şi hotărât, s-a întors spre adversari cu atât calm de parcă ar fi fost susținut de zece mii de soldați.

— Apropiați-vă, demoni roşii! a făcut el pe un ton ce-ți dădea fiori. Urlați cât mai mult şi tare, de vreme ce sunteți aici! Nici unul din voi nu-şi va închide gura înainte de a-i lua pletele lui Buffalo Bill.

CAP. II
O LUPTA DISPERATA

Indienii erau încă în afară de bătaia puştii.

Văzându-i calul prăbuşindu-se, am spus-o, au scos înfricoşătoare răcnete de bucurie.

Nu se îndoiau că vor pune mâna pe cercetaş.

Într-adevăr, Buffalo Bill era prea departe de pădure ca să încerce să se refugieze acolo pe jos. Poneii indienilor l-ar fi ajuns chiar înainte de a-i atinge liziera.

Bucurându-se de apropiatul lor triumf, comanşii n-au renunțat la obişnuita lor prudență.

S-au oprit să lase să răsufle caii, ca să-i stăpânească mai bine când vor porni asupra albului şi să evite mai uşor gloanțele unui trăgător, căruia îi cunoşteau remarcabila îndemânare.

Căci ştiau cu cine au de-a face. Dintr-o aruncătură de ochi, ei l-au recunoscut pe ilustrul lor duşman, pe şeful Plete Lungi, care se bătuse de mai multe ori cu tribul lor şi trimisese pe veşnicele teritorii de vânătoare câte unii din bravii lor războinici.

Pentru a-i lua scalpul erau gata să sporească încă o dată numărul victimelor lor. Nu era Buffalo Bill duşmanul cel mai primejdios, calamitatea apaşilor şi al tuturor pieilor roşii pe atunci ostili albilor: sioxilor, apaşilor şi al altora?

Cody a văzut că indienii se opresc, însă n-a încercat să fugă spre pantele împădurite ale colinilor vecine. Ştia că această tentativă era condamnată dinainte la insucces şi că comanşii se vor urca imediat pe cai dacă încerca să alerge în partea aceea.

A preferat să folosească acest timp de repaus ca să sape cu ajutorul cuțitului de vânătoare o groapă în spatele calului căzut.

Solul nisipos nu-i oferea nici o rezistență şi curând a făcut o adâncitură destul de mare, pentru ca umerii să-i ajungă la marginea ei. Avea astfel un adăpost mai sigur împotriva gloanțelor şi săgeților sălbaticilor, ce se întindea de-a lungul spatelui cadavrului calului său.

Punându-şi liniştit cele două revolvere şi un pumn de cartuşe pe coasta animalului, cercetaşul şi-a armat puşca cu repetiție şi a băut o înghițitură de apă din bidon, după care a aşteptat.

— Aş vrea ca Wild Bill, Arkansas Joe şi câțiva alți băieți buni să fie cu mine. Ar fi minunat de fericită prezența lor.

În vremea aceea, şeful cercetaşilor se afla în fruntea unui grup de cercetaşi ataşați unei coloane însărcinată să pedepsească comanşii ce prădaseră fermele şi masacraseră mai mulți colonisti.

Înainte de a se întâlni într-un loc unde ei să stabilească dacă la pieile roşii era o atmosferă de campanie, dacă erau dispuşi, da sau nu, să intre deschis pe poteca războiului, eroul nostru s-a pomenit cu această ceată de indieni ce-l urmăreau şi-l încolțeau într-o luptă de o inegalitate mult prea copleşitoare.

Între timp, indienii au profitat de oprire ca să țină o consfătuire. Odată terminate discuțiile lor, au sărit în şa şi s-au desfăşurat în linie, în aşa fel încât să-şi înconjoare duşmanul înainte de a-l ataca.

— Nu vor veni în formație strânsă, a murmurat Buffalo Bill dezamăgit. Şeful lor trebuie să fie un bun strateg. Aş paria chiar că acesta-i Mână Ucigătoare, cel mai dibaci războinic din tribul său. Are tot atât simț ca şi bătrânul Taur Voinic, şi asta-i puțin spus. Cu atât mai rău pentru mine!... Nu-mi rămâne decât să trag domol, ca să fiu sigur de fiecare lovitură. Păi, ce? Fie ce-o fi!

La drept vorbind, acest tir încetinit al lui Buffalo Bill se egala cu un tir rapid al mai multor trăgători buni.

Buffalo Bill i-a numărat la iuțeală.

— Patruzeci şi trei, a făcut el cu un gest sălbatic. Numărul impar poartă noroc.

Şi-a observat atent adversarii în mers.

— Tratează destul de liniştit treaba! a adăugat el. Sunt de-acum convinşi că mă vor avea. Poate că nu se înşală. Însă nu trebuie să jurăm degeaba. Nu mă simt într-o situație mai rea ca în alte ocazii, cel puțin la fel de asemănătoare. Vai! Dacă ar fi numai câțiva din prietenii mei aici, sau chiar Norul Roşu cu o duzină din navajoşii săi!

Această dorință, ce revenea a doua oară pe buzele cercetaşului va fi mai bine înțeleasă de cititori atunci când vor afla că Norul Roşu, şeful navajoşilor, era legat de şeful cercetaşilor printr-o strânsă fraternitate de sânge, ceremonie care în obiceiurile indiene îi făcea frați pe cei care o îndeplineau. Începând de atunci, Cody şi şeful navajoşilor trecuseră împreună prin aventuri de temut şi îşi salvaseră nu o dată reciproc viața.

La fel de calm ca şi cum ar ochi un bizon în mijlocul unei cirezi, Buffalo Bill şi-a ridicat puşca şi a tras asupra pieii roşii cel mai

apropiat.

Abia îi atinsese patul carabinei umărul, că degetul său a şi apăsat pe trăgaci. Şi războinicul s-a clătinat în şa şi a căzut la pământ cu un strigăt de agonie.

Aşa deci, Buffalo Bill se hotărâse să tragă cu chibzuială.

A tras un al doilea foc, la fel de eficace ca şi primul. Atunci, înțelegând că singură viteza putea să-i salveze de la un masacru, comanşii şi-au grăbit caii.

Buffalo Bill şi-a golit destul de rapid încărcătorul carabinei, încât era de necrezut că avuse vreme să ochească, şi totuşi fiecare glonț aruncase din şa un om.

Neîncetând să înainteze în goana mare şi urlând cât puteau, răspundeau la focul său.

Din fericire, erau destul de neîndemânatici, încât atunci când şeful cercetaşilor şi-a lăsat puşca, devenită nefolositoare, ca să armeze cele două revolvere, câte unul în fiecare mână, el nu primise încă nici o singură zgârietură.

Însă vreo douăzeci de roşii au ajunşi aproape de el, furioşi de a-şi fi văzut căzând atâți din camarazii lor şi arzând de dorința de a se răzbuna.

Cu un strigăt tot aşa de îngrozitor ca şi cele mai violente urlete de-ale lor, eroicul cercetaş a sărit afară din groapă, şi în picioare pe cadavrul calului său, a redeschis un foc ucigător.

Acest nou măcel nu i-a oprit pe comanşii hotărâți să-i jupoaie scalpul cu orice preț.

Pe măsură ce vreunul din ei cădea mort sau rănit, îi lua locul imediat un altul.

Într-adevăr, situația lui Buffalo Bill nu mai era critică. Ea era disperată.

A simțit deodată o arsură fierbinte. Îl atinsese un glonț în coastă, de altfel fără a-i face altceva decât o zgârietură mai adâncă.

În acest moment totul părea pierdut, când deodată a auzit în spatele lui nişte urlete războinice.

A recunoscut strigătele navajoşilor…

Fidelii lui aliați alergau în ajutorul său.

I s-au strigat câteva cuvinte pe care le-a auzit, şi s-a lipit de fundul gropii.

Imediat, pe deasupra capului său a trecut o grindină de gloanțe şi i-a măturat pe comanşi, care se opriseră cuprinşi de groază la vederea duşmanilor lor, a căror apariție bruscă li se părea o vrăjitorie.

Într-adevăr, în focul luptei nu le observaseră apropierea.

Culcat în groapa sa, Buffalo Bill a desluşit vreo douăzeci de călăreți sărind pe deasupra lui sau pe alături.

Au izbucnit alte câteva lovituri de puşcă. Apoi înfricoşătorul „strigăt al scalpului" al navajoşilor l-a înştiințat că comanşii fuseseră uciși de lovitura adversarilor, chiar în momentul când părea că obținuseră victoria.

S-a ridicat cu un efort, slăbit de sângele ce-l pierdea, şi s-a găsit față în față cu Norul Roşu, marele şi chipeşul tânăr şef, gloria şi mândria tribului navajoşilor pe care-l comanda.

Războinicii şefului, în număr de peste douăzeci, se ocupau deja de scalparea cadavrelor comanşilor. Această şarjă a navajoşilor părea să fi spulberat până la ultimul pe cei din grupul de duşmani care reuşiseră să ajungă până la Buffalo Bill.

— Te salut, Plete Lungi! a strigat tânărul şef strângând cu căldură mâna lui Cody. Frații tăi, navajoşii, au sosit chiar la timp ca să-i extermine pe câinii care lătrau pe urmele tale!

— Nu-i pentru prima oară când îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, Norule Roşu, a spus cu recunoştință regele frontierei în limba navajă. Însă niciodată n-am înfruntat moartea atât de aproape. Prin ce fericită potrivire te afli pe aici? Teritoriile voastre de vânătoare nu sunt în această parte, nici wigwamurile, cel puțin dacă nu v-ați schimbat tabăra de când te-am văzut ultima dată.

— Unul din tinerii mei războinici care vâna a întâlnit din întâmplare un apaş, care i-a spus că soldații albi îşi părăsiseră forturile şi mărşăluiau împotriva comanşilor, a răspuns Norul Roşu. Imediat mi-am adunat o ceată şi am pornit la drum ca să ofer serviciile mele marilor şefi ai fețelor palide. Navajoşilor nu le plac comanşii. Norul Roşu doreşte să le ia cât mai multe scalpuri.

— Ceea ce ai şi început să faci cu un neîndoios succes, a spus Buffalo Bill, aruncând o privire asupra cadavrelor inamicilor. Dar nu este timp de pierdut. Trebuie de alergat la tabăra soldaților pentru a-i preveni că comanşii sunt de-acum porniți în campanie. Îmi imaginez că nu trebuie să sperăm că-i vom lua prin surprindere. Dacă, după cum afirmi, un apaş îndepărtat a putut să-ți dea o ştire despre expediția care se pregăteşte, ea ar trebui să fie un secret pentru toată lumea la ora aceasta.

— Hugh! a făcut Norul Roşu pe un ton profund disprețuitor. Albii nu sunt capabili să-şi ascundă planurile pe care le imprimă picioarele lor. Întotdeauna se ştie dinainte scopul expedițiilor lor. Cel mai uimitor este că reuşesc totuşi uneori să-i găsească pe

pieile roşii!

Buffalo Bill a râs din toată inima. Ştia bine tot ce ținea de acest subiect şi chiar ofițerii nu ignorau că n-ar repurta nici un succes asupra şireților lor adversari dacă dibacii şi experimentații cercetaşi ca el nu le-ar veni în ajutor.

— Norule Roşu, a spus el, sărind pe spinarea unui cal ce i-l adusese unul din navajoşi, îți datorez viața. Cu siguranță că marele spirit te-a trimis în ajutorul meu. Nu era scris ca eu să-mi pierd scalpul de această dată. Nădăjduiesc că va veni o zi când voi putea să mă răsplătesc de datoria ce o am față de tine.

— Fratele Plete Lungi nu-mi datorează nimic, a răspuns curajosul şef. El este prietenul navajoşilor. El i-a comandat în marile expediții de vânătoare. El s-a bătut pentru ei în războaiele lor. El a salvat adesea viața Norului Roşu. Atât cât va creşte iarba şi vor curge râurile, navajoşi se vor bate pentru Plete Lungi.

Şeful i-a chemat pe războinici care-şi terminau în grabă operațiile pe craniile inamicilor lor şi le-a dat ordin să se pună la drum sub conducerea lui Buffalo Bill.

Câțiva călăreți, lăsați în urmă de navajoşi în momentul în care auzind ropotul împuşcăturilor se avântaseră în ajutorul cercetaşilor, s-au alăturat şi ei la iuțeală.

Rana lui Buffalo Bill a fost pansată de Norul Roşu.

Marele cercetaş s-a pus în fruntea grupului şi a pornit spre tabăra unde soldații aşteptau raportul cercetaşilor trimişi în recunoaştere.

Marea parte a războinicilor comanşi era prea demoralizată ca să se gândească la urmărirea navajoşilor victorioşi. Ei s-au retras în păduri şi au lăsat drumul liber.

Spre sfârşitul înserării, Buffalo Bill şi prietenii săi roşii au ajuns în liniște la tabără şi şeful cercetaşilor a mers să-şi facă imediat raportul colonelului James Kent, comandantul coloanei.

A profitat de ocazie ca să-l roage pe colonel să se folosească de concursul războinicilor Norului Roşu, care va fi prețios pentru supravegherea mişcărilor inamicului, propunere pe care ofițerul a acceptat-o bucuros.

CAP. III
BUFFALO BILL ŞI VRĂJITORUL

În timpul absenței lui Cody, ceilalți cercetaşi se reîntorseseră în tabără, raportând ştiri despre atrocitățile comise de comanşi. De asemenea, soldații nu cereau decât să se treacă imediat la o răzbunare răsunătoare asupra tribului.

Norul Roşu fiind surprins de vorbăria câtorva tineri ofițeri care se aflau pe lângă şeful cercetaşilor, nu-şi ascundea nemulțumirea față de aceştia.

— Trebuie ca marele spirit să le fi luat minţile, a spus el. Ei vor să înainteze drept în inima teritoriului comanş şi să se bată. Nu par să înțeleagă că este uşor să fie prinşi într-o ambuscadă şi masacrați. Iau în râs când li se spune că este necesar să facă o cercetare riguroasă a marşului. Cred totuşi că comanşii sunt nişte copii care nu ştiu nimic despre război? Spusele lor sunt nişte cuvinte de nebuni. Inima lui Norul Roşu este întristată de teama de a-i vedea pe prietenii albi pierzând multe scalpuri.

— Se cere ca noi să evităm producerea vreunei catastrofe, a replicat regele frontierei. Am organizat un serviciu de recunoaştere şi vom veghea ca comanşii să nu ne atragă în vreo capcană. Ei au un şef priceput. Mâna Ucigătoare este unul dintre cei mai buni războinici pe care i-am cunoscut. Fiindcă a venit vorba, n-a fost ucis în încăierarea pe care i-am oferit-o? Nu sunt sigur cum s-au petrecut lucrurile.

— Nu, Mâna ucigătoare trăieşte în continuare, a spus navajoşul. I-am spus unuia din tinerii mei să examineze chipul fiecărui cadavru inamic. Îl cunoaşte pe Mână Ucigătoare, căruia i-a vizitat cândva satul şi mi-a spus că şeful comanşilor nu era printre morți. Este de presupus că Mână Ucigătoare a putut să scape în zăpăceala care a urmat după şarja noastră şi s-a alăturat războinicilor ale căror cai mai lenți n-au putut să ajungă la timp la locul luptei. Îmi închipuiam că-i exterminasem până la ultimul. Dar nu, Mână Ucigătoare a putut să se salveze.

— Este păcat! căci nu avem un adversar mai periculos ca el printre comanşi.

— Fratele meu greşeşte, a spus şeful navajoşilor. Desigur, Mână

Ucigătoare este un şef mare. Însă acolo, în tribul său se află unul şi mai puternic.

— Este cu putință? a exclamat Cody, foarte surprins. Mă gândeam că el ocupă acolo cea mai înaltă poziție.

— Şi nu te înşeli. Dar puterea sa este mai mică decât cea a omului despre care îți vorbesc.

— Cine este acest om?

— Un om priceput în ale medicinii, un fel de nebun furios, care se numeşte Evil Spirit. Acesta nu-i un comanş. Am auzit spunându-se că este un sioux. Comanşii l-au adoptat şi-l tratează cu mare respect Se pretinde că în vine are sânge alb, ceea ce nu-l împiedică să urască cu mai multă sălbăticie fețele palide decât oricare indian de rasă pură. Cred că el este cauza deschiderii ostilităților.

— Cum a dobândit o astfel de influență asupra comanşilor? a întrebat Buffalo Bill. Asta-i cu atât mai ciudat cu cât mi-ai spus că el nu este decât un metis din alb şi sioux.

— Acest om este extraordinar, a făcu navajoşul. Se povestesc multe istorii pe seama lui în jurul focurilor de tabără, când se fumează pipa păcii. Este un gigant a cărui forță echivalează cu cea a zece oameni obişnuiți. Marele spirit i-a retras înțelepciunea oamenilor de rând, dar nu şi cea a vicleniei şi răutății. Este iscusit în război şi bun sfătuitor. Pe deasupra, cunoaşte toate secretele medicinii. Într-un cuvânt, nu există un comanş care să încerce să-l contrazică.

— Acesta-i într-adevăr un adversar primejdios, a zis Buffalo Bill. Campania noastră nu va fi încoronată de un succes durabil dacă nu vom reuşi să-l ucidem sau să-l prindem de viu. Este important să nu fie lăsat liber să instige la noi tulburări.

Buffalo Bill era departe de a se gândi că nu va întârzia să aibă personal o îngrozitoare experiență cu vrăjitorul comanşilor.

……

A doua zi, după această discuție a lui Cody cu şeful navajoşilor, colonelul comandant al expediției a hotărât să pătrundă în ținutul comanşilor.

Era o întreprindere primejdioasă în sine, căci coloana aproape de o mie de oameni trecea printr-o regiune accidentată şi împădurită, unde culmile înalte erau tăiate de canioane cotite.

Cody şi detaşamentul său de cercetaşi, compus printre alții, de navajoşi, din Arkansas Joe, Wild Bill Hickock şi bătrânul Nick Wharton, scotoceau fruntea şi flancurile încetei coloane, atenți să

n-o lase să cadă într-o ambuscadă indiană, dacă puteau s-o împiedice.

Țelul expediției era să surprindă satul principal al comanşilor. Însă era de temut ca soldații să nu fie mai întâi ei înşişi surprinşi de inamic în strâmta trecătoare în care se angajaseră.

Buffalo Bill s-a urcat pe culmea colinei şi a înaintat în lungul crestei peretelui stâncos care se înclina ca o faleză înaltă ce se pleacă ca un mal spre fluviu ori mare.

A cercetat cu grijă urmele inamicului, însă a trecut câtva timp fără să descopere ceva suspect.

Apoi, pe când ocolea câteva blocuri de stâncă ce se ridicau la marginea acelei faleze, s-a pomenit brusc față în față cu una din ființele cele mai ciudate şi mai impresionante pe care le văzuse cândva.

Aceasta era un indian uriaş care ridica cu amândouă brațele deasupra capului o bucată enormă de stâncă, cu intenția evidentă de a o arunca asupra soldaților în marş prin canion.

Imediat Buffalo Bill s-a gândit că acest indian trebuia să fie misteriosul nebun pe care Norul Roşu îl numea Duhul Rău, Evil Spirit, vrăjitorul şi specialistul în medicină al comanşilor.

— Dacă arunci piatra asupra soldaților eşti mort!

La aceste cuvinte amenințătoare, indianul s-a întors şi a văzut revolverul şefului cercetaşilor îndreptat asupra lui.

Buffalo Bill şi-a dat seama că, aşa cum îi spusese Norul Roşu, acest gigant era într-adevăr un metis, cu toate că avea culoarea pielii destul de închisă, ca aceea a celei mai mari părți a pieilor roşii.

Înalt de zece picioare şi şase degete, cu umeri masivi şi membrele acoperite cu muşchi enormi, Evil Spirit trebuia să cântărească cel puțin o sută treizeci de livre. Armonia formelor sale colosale era perfectă. Era chiar un tip ce-l reprezenta pe Hercule.

Fața pârlită avea o rară perfecțiune a liniilor, şi în ciuda expresiei rătăcite a privirii şi a aerul său crud şi crâncen, nu era lipsit de o oarecare noblețe sălbatică.

Îmbrăcămintea acestei ființe ciudate era mai degrabă rudimentară. Se compunea dintr-o cămaşă de vânătoare din piele de urs fără mâneci, din jambiere din piele netăbăcită de cerb, dintr-o pereche de mocasini din piele de bizon şi dintr-o tichie de din piele de vulpe.

Părul capului, neîngrijit şi lung, era presărat cu şuvițe cenuşii.

Îi ținea loc de centură o funie, ce susținea două revolvere şi un

cuțit enorm fără teacă, cu care era înarmat.

În fața armei ce-l amenința, gigantul şovăia.

O clipă a părut hotărât să disprețuiască avertismentul cercetaşului şi să arunce totuşi stânca în prăpastie.

Însă văzând înfățişarea hotărâtă a lui Buffalo Bill, care-l privea drept în ochi, şi fără a se încrunta şi-a schimbat părerea.

Cu iuțeala fulgerului, privirea şi-a pierdut ferocitatea, pe care a înlocuit-o printr-o sclipire luminoasă de viclenie.

S-a aplecat, a depus blocul pe pământ fără cel mai mic efort, ca şi cum ar fi fost o simplă pietricică, şi îndreptându-se, s-a ținut în fața lui Buffalo Bill într-o atitudine supusă de om care şi-a găsit naşul.

Încrețiturile buzelor i s-au răsucit, trăsăturile i s-au crispat, membrele îi tremurau convulsiv şi a spus pe un ton înăbuşit în comanşă:

— Îndrăzneață față palidă, de ce ți-ai oprit brațul justițiar fără să te gândeşti?

Ocolind această ciudată întrebare, Buffalo Bill s-a mulțumit să răspundă în aceeaşi limbă că-l făcea prizonier şi-l soma să-l însoțească.

Simțea bine că prinderea acestui nebun era foarte prețioasă, dacă era adevărat că tribul său îl păstra cu atâta stimă, cum spusese Norul Roşu.

Însă, pe de altă parte, excepționala forță fizică de care evident era dotat vrăjitorul comanşilor îl făcea pe Buffalo Bill să se gândească. Oricare ar fi fost propria sa vigoare, manifestată printr-o îndemânare şi agilitate uimitoare, de care era conştient şi mândru, se întreba dacă era înțelept din partea sa în acele împrejurări să se măsoare cu un gigant capabil să umble cu atâta uşurință cu un asemenea bloc de stâncă.

Fără îndoială, putea să se scape de el pe loc trimițându-i un glonț. Însă respingea întotdeauna suprimarea unei vieți omeneşti fără nevoi absolute.

Dacă-l dobora pe acest nebun care îi ura pe albi, evident că făcea un serviciu cauzei umanității civilizate. Însă serviciul ar fi fost mai mare dacă-l conducea pe Evil Spirit, cu picioarele şi mâinile legate la colonelul James Kent.

Desigur, asta era mai greu. Pentru prima oară în viața sa Buffalo Bill se găsea în prezența unui om de a cărui forță se temea.

Nu putea să se apere de o oarecare nelinişte ce i-o provocau mai ales uimirea şi curiozitatea decât teama.

Ce era această ființă misterioasă?

De când se lupta şi vâna în vest, Buffalo Bill nu auzise niciodată pomenindu-se de un vrăjitor, în afară, foarte recent, de la Norul Roşu, care se arătase însă foarte scurt la vorbă.

Orice ar fi fost, a înțeles că era mai bine să fie prudent cu acest individ, mai greu de îmblânzit decât o fiară sălbatică.

Toate aceste gânduri i-au trecut prin minte în mai puțin timp decât au fost expuse aici şi nici o tresărire pe fața lui nu l-au avertizat pe prizonier.

Luând rapid o hotărâre, Cody i-a poruncit vrăjitorului să se îndepărteze de marginea falezei şi l-a urmat ținându-l la distanță apropiată cu revolverul.

Evil Spirit s-a executat. Era vizibil că atitudinea fermă a cercetaşului îi impunea.

Fără să opună cea mai mică rezistență, el mergea în fața lui Buffalo Bill.

După un sfert de milă, cei doi oameni, unul precedând pe celălalt, au ajuns la locul unde cercetaşul îşi lăsase calul.

Buffalo Bill i-a ordonat gigantului să se oprească aproape de animal şi se pregătea să-l lege cu lasoul.

Nu-l dezarmase încă. Şi a început s-o facă, scoțându-i revolverele şi cuțitul trecute prin cingătoare.

Apoi a desprins lasoul suspendat de oblâncul şeii şi i-a spus vrăjitorului să încrucişeze mâinile la spate.

Evil Spirit se arătase până atunci supus şi indiferent. Însă de această dată a părut că vrea să reziste şi a rămas cu capul plecat şi pleoapele închise.

Cercetaşul a repetat ordinul.

Atunci, scoțând un suspin, gigantul s-a conformat.

Buffalo Bill a trecut în spatele lui ca să-i lege mâinile şi şi-a reintrodus revolverul în toc.

Acesta era gestul pe care-l aştepta Evil Spirit.

Mai iute ca gândul, colosul s-a lăsat pe spate cu întreaga lui greutate, şi sub lovitură, Buffalo Bill şi-a pierdut echilibrul.

Într-o clipire de ochi, printr-un salt de tigru, Evil Spirit a fost pe el.

Buffalo Bill şi-a revenit imediat din surprindere şi a răspuns imediat cu curaj la atac.

Neavând timp nici posibilitatea să-şi scoată arma, el l-a strâns de mijloc şi adunându-şi toate forțele, a început lupta cea mai înverşunată din viața sa.

Într-adevăr, a fost o luptă între uriaşi.

Niciodată Buffalo Bill nu-şi găsise încă naşul printre numeroşii adversari cu care se măsurase, şi printre care unii erau destul de voinici.

Însă nebunul era mai sprinten, mai puternic şi mai vioi decât toți.

Cody fusese campion la toate sporturile atletice. În luptele amicale, unde se întâlnea cu camarazii săi, el se dovedise de o robustețe şi rezistență extraordinare.

Însă nu întâlnise un om ca acesta, ale cărui tendoane erau din oțel şi oase de fier.

Muşchii săi aveau duritatea inimii stejarului şi atunci când Buffalo Bill reuşea să-i dea unul din acele teribile lovituri de pumn, care le păstra secrete, lovitura răsuna asupra capului, fără a părea să-l incomodeze pentru nimic în lume.

Adversarii se rostogoleau unul deasupra celuilalt şi Buffalo Bill încerca zadarnic să-şi atingă revolverul sau cuțitul, nebunul nepărând să facă nici un efort pentru a-l îndepărta de o armă.

Evil Spirit nu încerca nici să-şi lovească adversarul, nici să-l gâtuie cu formidabilele lui labe, voind evident să triumfe prin singurul efect al forței şi rezistenței sale.

Minutele treceau şi giganții se băteau întruna.

Însă rezistența omenească are limite, şi în cele din urmă, mărimea, greutatea şi musculatura superioare ale nebunului au învins.

Buffalo Bill a trebuit să se recunoască învins.

CAP. IV
CODY PRIZONIER

Pe timpul acestei lupte înverşunate, Buffalo Bill şi-a notat un lucru, acela că Evil Spirit nu părea doritor să-l ucidă, nici chiar să-i producă răni grave. De mai multe ori de-acum el se văzuse la discreţia gigantului, care l-ar fi putut ucide cu o lovitură de pumn, dacă voia. Însă nu voia. Şi când Buffalo Bill a fost cu totul epuizat, absolut incapabil să prelungească eroica rezistenţă, gigantul nu s-a folosit de victoria sa decât să ia lasoul căzut pe pământ şi să-l lege pe nenorocosul Cody.

Odată făcută aceasta, s-a aşezat jos ca să se odihnească, deoarece şi el era cu răsuflarea tăiată.

Şi-a privit adversarul învins cu o curiozitate amestecată cu admiraţie. Atitudinea sa mărturisea că era conştient că de-abia scăpase el însuşi să fie înfrânt.

La drept vorbind, forţa lui Buffalo Bill îl uluise, căci niciodată nu-l învinsese vreun adversar şi în mâinile lui un om nu însemna mai mult decât un copil.

După câteva minute de odihnă, el s-a ridicat şi şi-a aruncat privirea în jur.

Buffalo Bill nu-şi revenise încă din scuturătură. Pieptul său lat se ridica convulsiv şi privirea fixată asupra nebunului nu lăsa să se observe o oarecare îngrijorare, căci se gândea că soldaţii mergeau la atacul satului comanşilor şi îi era teamă ca vrăjitorul să nu plece şi să-i prevină pe ai săi.

Simţindu-se îndeajuns de odihnit, nebunul a luat capătul lasoului care-i lega mâinile şi i-a dezlegat picioarele, spunându-i în comanşă:

— Ridică-te!

Buffalo Bill s-a sculat.

— Vino cu mine!

— Unde?

— La moarte.

Un răspuns atât de macabru era suficient să demoralizate pe un alt om.

Buffalo Bill l-a întrebat cu indiferenţă:

— De ce? Este pentru prima oară când ne-am întâlnit.

— Eşti un soldat alb.

— Să admitem asta în raport cu nevoile cauzei voastre, căci după toate, fac parte din armată.

— Eşti un duşman ereditar, a reluat cu sălbăticie smintitul.

— Nu prea văd bine cum. Nu eşti un comanş.

— Îi urăsc pe albi. Îi ucid pe toți care cad în puterea mea. Deci vei muri!

— Ți-am făcut vreodată vreun rău personal?

— Eşti un soldat alb. Mi-ai spus-o de-acum.

— La drept vorbind, eu sunt un cercetaş. Acesta nu-i acelaşi lucru.

— Soldat sau nu, eşti de-al armatei.

— Se înțelege. Şi sunt mândru de asta.

— Atunci trebuie să mori.

— De ce nu m-ai ucis totuşi de vreme ce mă ai aici?

— Te păstrez pentru a te sorti unui chin mai înfricoşător decât o moarte imediată.

— Şi care va fi acel chin?

— Îl vei afla destul de repede... Am văzut o armată de soldați defilând prin canion.

— Într-adevăr.

— Ei nu pot să aibă decât un scop.

— Care este acesta?

— Să atace satul pieilor roşii, pe prietenii mei... Însă nu trebuie să mai aştept aici. Am o treabă aiurea.

— Ia-mă cu tine de vreme ce nu pot să fac nimic. N-avea teamă, te voi urma cu supunere.

— Nu, vei rămâne aici.

— Cum vrei. N-am nici un cuvânt de spus.

— Te voi lega de un arbore, de copacul acela de colo, şi în aşa fel încât să nu te gândeşti să te salvezi.

— Şi apoi?

— Te voi părăsi după ce-ți voi lua calul şi armele.

— Despuierea învinsului este un drept al învingătorului, a răspuns liniştit cercetaşul.

— Eu mă urc arareori pe cal. Am picioare care nu se tem de oboseală şi plămâni buni. Însă calul tău îmi va permite să merg mai iute. Voi trece printr-o vale care scurtează mult distanța. Vezi că-ți spun totul. Într-adevăr, ce mă interesează de vreme ce sunt sigur că vei muri.

— Eşti foarte amabil.

— Calul tău mă va duce într-o goană de douăzeci de mile. Să ştii că-i voi da brânci cu asprime şi-l voi părăsi când va crăpa. Când va cădea, îmi voi continua drumul pe jos şi socotesc să ajung în satul comanşilor la timp ca să-i previn de apropierea soldaților.

— Şi ce vei face cu mine?

— Vei rămâne legat de acest copac până când coloana va bate în retragere. Atunci îi voi aduce aici pe comanşi, ca să le arăt că sunt un frate bun de-al lor, că l-am capturat pe cel mai temut duşman al lor, pe şeful Plete Lungi!

— Hotărât lucru, ai toate avantajele asupra mea. Deci mă cunoşti?

— Da, te cunosc. Ştiu că eşti Plete Lungi, omul de care comanşii se tem atât, ca şi Evil Spirit, însă pentru alte motive, omul pe care doresc cu atâta înfocare şi de atâta vreme să-l captureze. Vor veni şi-l vor vedea. Atunci te vor lua în satul lor, unde vei fi ars la stâlpul de supliciu.

— Frumoasă perspectivă pentru mine, asta-i sigur! Dar cum se face că mă cunoşti?

— Nu este decât unul Plete Lungi şi acesta eşti tu. Acum destul cu vorbăria. Deoarece n-am timp să te iau cu mine, voi face în aşa fel încât să fiu sigur că te voi regăsi la reîntoarcere.

Era zadarnic să se opună.

Buffalo Bill s-a supus cu indiferență josniciei de a fi legat de un copac. Nebunul l-a împins cu spinarea lângă trunchi, cu mâinile la spate şi l-a legat de la picioare până la cap.

Cercetaşul n-a spus o vorbă. N-a scos nici un strigăt de ajutor, nici un plânset, nici o injurie. Nici n-a tresărit când l-a văzut pe nebun sărind pe splendidul său cal şi pornind ca vântul.

Însă atunci când a rămas singur, nu s-a putut reține să se lase purtat de gândurile cele mai întunecate.

CAP. V
O ÎNCERCARE ÎNGROZITOARE

Văzându-l pe Evil Spirit fugind ca vântul, Buffalo Bill nu se îndoia că nebunul nu-şi va executa amenințarea, că-şi va extenua calul ca să avertizeze cât mai repede pe pieile roşii de primejdia ce se apropia. Şi dacă în inima sa nu intra încă disperarea, dacă-şi păstra tot calmul, în ciuda suferințelor morale şi fizice, el nu se gândea cu mai puțină oroare la soarta ce-i aştepta pe tovarăşii săi.

— Acest om îşi va ține cuvântul, şi coloana colonelului Kent va cădea în capcană. Uriaşul este o ființă extraordinară, care va conduce pieile roşii la atac şi se va strădui să zdrobească trupa noastră. Nu cred că-şi va atinge totuşi scopul. Însă soldații vor suferi îngrozitor şi pe timpul atacului şi pe timpul retragerii. Nu numai că nu pot să-i previn, dar nu sunt nici capabil să ies eu însumi din această situație!

Trăsăturile cercetaşului au fost crispate de un zâmbet de furie.

Dacă ar avea vreun mijloc să scape de legături! se gândea el. A ajunge din urmă coloana ar fi pentru el un joc de copil, căci alerga ca şi un indian, o zi întreagă, fără oboseală.

Odată pus în gardă, colonelul ar fi acționat în consecință. El ar fi schimbat dispozitivul şi ar fi găsit un nou plan de campanie împotriva pieilor roşii.

Buffalo Bill şi-a încordat puternic muşchii şi a făcut apel la toate forțele sale ca să rupă frânghiile ce-l rețineau şi n-a reuşit decât să se rănească.

Lasoul era atât de rezistent, încât nici un atelaj de cai n-ar fi putut să-l facă să cedeze.

Convins de inutilitatea încercărilor sale, cercetaşul a renunțat la ele şi forțându-şi mintea, s-a întors la altele şi a început să-şi examineze propriul său caz sub toate fețele.

Nu vedea nimic din nici o parte, ceva care să-i potolească îngrijorarea.

I se părea că orice speranță îi era dinainte interzisă.

Nebunul avea să se reîntoarcă însoțit de duşmanii ce-i juraseră pieirea şi care erau cu siguranță necruțători față el.

Şi bineînțeles, Evil Spirit nu va neglija pentru asta să-i

hărțuiască pe soldații în retragere şi să-i zdrobească umilitor.

Şi aşa a trecut ziua. Soarele înspre apus arunca din plin ultimele sale raze asupra feții lui Buffalo Bill.

Aproape de el se târa un şarpe mare, reîntorcându-se la ascunzătoarea lui nocturnă şi de cum a început să se însereze, un lup a urlat sinistru nu departe de acolo, de parcă şi-ar fi chemat pe cei de ai lui la o masă de carne omenească.

Cercetaşul privea, ascultând, mereu strâns legat de copac prin frânghii, a căror muşcătură pe membrele umflate o simțea din ce în ce mai dureros.

Sângele nu-i mai circula decât cu greutate prin vene şi-l stăpânea cu totul îngrijorarea unei amorțiri de nerezistat.

S-a lăsat noaptea şi huhuitul nocturn al unui huhurez i-a pătruns în urechile lui Cody ca un glas de mort. Apoi, un alt urlet prelungit de lup, căruia i-a răspuns scheunatul arțăgos al unui coiot.

S-a mai scurs o oră.

Haita lupilor devenea cu fiecare clipă mai numeroasă şi amenințătoare.

Cel care adulmecase primul o pradă, prea laş ca să atace singur, i-a atras pe alții şi acum formau un cerc în jurul lui Buffalo Bill.

Cercetaşul, care cunoştea situația, pentru că străbătuse de atâtea ori aceste singurătăți, munți păduri şi prerii, niciodată nu se neliniştea de asemenea ființe mizerabile, precum coioții şi lupii. Dormise singur în locurile cele mai sălbatice, fără să se preocupe de vecinătatea lor zgomotoasă şi primejdioasă.

Şi acum se găsea cu totul la discreția acestor fiare.

Ştia că, de îndată ce lupii îşi dădeau seama de neputința sa, l-ar ataca furioşi, căci erau înfometați.

O simplă împuşcătură i-ar fi pus pe fugă. Un simplu tăciune aruncat în mijlocul haitei i-ar fi împrăştiat. Însă de ce să se gândească la asta de vreme ce nu putea să mişte nici măcar degetul mic?

Fiarele deveneau puțin câte puțin tot mai îndrăznețe. Curând cercetaşul le-a putut vedea pupilele aprinse ca focul.

Dintr-odată, el a slobozit un strigăt puternic, ceea ce a avut ca efect să-i îndepărteze o clipă. Însă au revenit la atac şi dispuşi în cerc urlau tot mai tare.

— Nu-i decât o chestiune de timp, a murmurat Buffalo Bill. Însă, la urma urmei este mai bine să mori de colții lor decât la

stâlpul de tortură. Asta nu poate fi mai rău. Este chiar preferabil.

Şi îşi aştepta moartea cu o resemnare sumbră.

Noaptea se scurgea. Cercetaşul se gândea că nu mai putea să întârzie deznodământul. Încă vreo câteva minute, poate câteva secunde şi lacoma haită se va năpusti spre pradă.

El a închis ochii.

Nişte urlete îngrozite l-au obligat să-i deschidă aproape imediat.

Lupii o luau la fugă!

Buffalo Bil şi-a ciulit urechile şi auzul lui fin, minunat de ascuțit, n-a întârziat să descopere pricina acestei panici. El a distins un zgomot făcut de mai mulți oameni ce se îndreptau prin întuneric spre el.

Aceştia erau comanşi sau prieteni?

Şeful cercetaşilor aştepta cu calm dezlegarea enigmei. Buzele nu-i mai tremurau.

Sufletul îi era copleşit în fața acestei alternative tragice.

Sosirea vijelioasă a lui Wild Bill, Arkansas Joe şi a unei jumătăți de duzină din cercetaşii săi l-a scos pe Cody din cruda nesiguranță şi l-a înştiințat că, contrar tuturor îndoielilor, era salvat.

Bravii cercetaşi au exclamat zgomotos găsindu-l pe şeful lor legat de un copac.

— Te-am căutat foarte neliniştiți de lunga ta absență, a spus Wild Bill, grăbindu-se să-i taie legăturile. Ne-am temut să nu te fi întâlnit cu vreo ceată de indieni şi să fi fost ucis de numărul lor. I-am auzit pe lupii ce urlau. Atunci ne-am gândit imediat că cineva se afla în primejdie. Ne-am luat măsuri de precauție apropiindu-ne, căci puteam cădea într-o cursă a acestor blestemați viermi roşii. Dar cum s-a petrecut asta?

Buffalo Bill şi-a povestit pe scurt aventura cu nebunul.

— Să ne grăbim ca să-l întâlnim pe colonel, a încheiat el. Dementul vrăjitor mai are încă suficientă minte ca să întindă o ambuscadă coloanei şi este urgent să ne prevenim camarazii.

— Dacă soldații sunt surprinşi într-unul din aceste canioane, masacrul va fi înfiorător, a zis Arkansas, care în vremea aceea se bucura de o popularitate aproape tot atât de mare ca şi cea a lui Buffalo Bill şi Wild Bill.

— Tu ai spus-o, Joe a zis Cody. Înainte! Iată consemnul. Să alergăm cât mai repede cu putință, dacă vrem să evităm o catastrofă.

— Totuşi, am face bine să ne continuăm mereu, recunoaşterea în regiune, a zis Wild Bill. Dacă vom putea surprinde intențiile

indienilor, să le dibuim manevrele, să descoperim locul unde intenționează să-i atace pe ai noştri, vom avea toate şansele în acțiunea noastră.

— Nu-i deloc probabil să pornească lupta înainte de a se face ziua. Căci trebuie să treacă peste înaltele faleze şi nu vor vedea nimic sub ei în miezul nopții.

— Într-adevăr, a zis Buffalo Bill. Aveți nişte cai cu voi?

— Da, sunt lăsați un pic mai departe, a răspuns Wild Bill. Avem chiar unul pentru tine, căci am prevăzut că am putea să te regăsim pedestru.

Puțin după aceasta, cercetaşii erau în şei şi călăreau pe întuneric, în căutarea pieilor roşii şi a soldaților, pentru a le dejuca planurile unora şi a-i ajuta pe ceilalți.

CAP. VI
EVIL SPIRIT ÎI PREVINE PE COMANȘI

Când vrăjitorul nebun l-a părăsit pe Buffalo Bill, pe față i se întipărise o înfățișare diabolică de triumf şi duşmănie.

El a sărit pe calul cercetaşului, după ce îi luase acestuia, aşa cum am văzut, revolverele şi bowie-knife şi le pusese la brâul cu propriile lui arme.

Cu carabina lui Buffalo Bill prinsă la spatele său, el a pornit în galop pe un drum care părea să-i fie familiar.

Această cale dădea spre canionul pe unde veneau soldații. Nebunul a străbătut canionul şi a ieşit la douăzeci de minute după ariergarda coloanei.

Cotind brusc spre est, a călărit cu o viteză uluitoare şi a parcurs o mulțime de mile.

Calul cercetaşului era un animal rezistent, bine făcut, plin de putere şi iute ca vântul. Însă sub masa zdrobitoare a colosului, la care se adăuga greutatea armelor, el a început după vreo douăzeci de mile să se înăbuşe şi să se încovoie.

Călărețul său insista totuşi şi a reuşit să mențină aceeaşi viteză încă alte douăzeci de mile.

El lăsase coloana departe în dreapta.

În fața sa se ridica un lanț de coline şi el se îndrepta spre acestea.

S-a găsit atunci într-o vale, la capătul căreia se forma un fel de barieră înaltă.

A venit noaptea şi s-a făcut întuneric. Evil Spirit îl presa fără milă pe cal, care acum nu mai putea să înainteze decât într-un trap uşor.

La o milă mai încolo a atins baza lanțului. Era şi timpul. Animalul îşi pierduse toate puterile.

Sărind pe pământ, nebunul l-a deşeuat şi l-a lăsat liber. Acesta a rămas nemişcat cu sufletul la gură, cu totul incapabil să facă un pas.

Fără a se gândi mult, Evil Spirit şi-a aruncat harnaşamentul pe

umăr şi a început să escaladeze pe jos panta abruptă.

Un urcuş de jumătate de milă l-a dus la intrarea într-o despicătură strâmtă.

S-a oprit, a depus şaua şi armele cercetaşului pe pământ, şi-a strâns mai tare cingătoarea şi a apucat-o pe canionul cu pereţi abrupţi şi înalţi, alergând cu o viteză de şapte mile pe oră.

Canionul, lung şi întortocheat, străbătea din când în când câte un lanţ de înălţimi şi la jumătatea înălţimii pereţilor perpendiculari de stânci, aceştia se aplecau spre o vale.

Întunericul profund al nopţii nu-i încetinea nici o clipă cursa vrăjitorului. El a coborât cu paşi mari restul pantei abrupte, şi ajuns în vale, şi-a continuat goana cu aceeaşi rapiditate timp de încă o milă.

Ajuns la baza un alt lanţ de înălţimi, el a început să-l urce.

Era totuşi neobosit încât nu făcea nici o oprire ca să-şi tragă sufletul şi să se odihnească o clipă? I-a trebuit o oră ca să ajungă pe culmea înălţimii, de unde vederea se întindea peste un peisaj de o frumuseţe pitorească. Aceasta era o vale înaltă scobită pe creastă, formată la origine de râul tumultuos ce o străbătea.

De fiecare parte a râului, pe o lungime de mai multe mile scânteiau nişte focuri de tabără, ale căror flăcări luminau vreo sută de corturi indiene.

Evil Spirit se afla în faţa satului comanşilor. Acolo locuiau cei aflaţi sub ordinele Mâinii Ucigătoare, sălbaticul duşman al albilor. Nebunul a coborât în fugă valea şi a trecut, fără a se opri, prin faţa corturilor.

Războinicii roşii îl priveau cu teamă şi femeile, ca şi copiii, alergau ca loviţi de groază.

Toţi păreau să-l cunoască şi văzându-l, îi încerca un sentiment de respect şi spaimă.

Evil Spirit nu şovăia pe drumul său. Alerga spre o faleză, la baza căreia era o pădurice unde se ridicau vreo duzină de wigwamuri mari. În faţa acestora ardea un foc cu flăcări mari, în jurul căruia erau aşezaţi pe vine o jumătate de duzină de şefi.

Unul din aceşti piei roşii se distingea prin costumul său foarte strălucitor şi prin statura sa.

— Evil Spirit! au exclamat ei văzându-l pe nebun alergând în direcţia lor.

— Da, Evil Spirit, şeful! Evil Spirit care vine să vă spună că războinicii albi, în număr de cel puţin cinci sute, mărşăluiesc spre satul vostru, cu intenţia să vă atace când lumina zilei va împrăştia

întunericul şi vor putea să-şi îndrepte marile lor puşti pe roți împotriva wigwamurilor voastre. Nu aveți nici timp, nici mijloace ca să vă organizați apărarea. Grăbiți-vă deci să vă retrageți în munți şi să-i atacați când vor bate în retragere. Vă voi spune unde, când şi cum să le dați o lovitură fatală. Evil Spirit a zis!

Cu aceste spuse într-o indiană adevărată, vrăjitorul gâfâind mereu, şi-a încrucişat cu un aer indiferent brațele pe pieptul său lat.

După modul cum l-au ascultat şefii, pe care-i examina, era evident că giganticul metis exercita o influență considerabilă asupra tribului indian.

Pieile roşii păreau să se teamă de el. Şi chiar şi puternicul Mână Ucigătoare se arăta foarte respectuos în felul de a-i adresa o vorbă.

— Evil Spirit este binevenit în satul meu, a zis el. El aduce o veste capabilă să nu-i înfricoşeze pe tinerii mei războinici, care nu se tem de nici o față palidă, ci pe femei şi copii. Este de mirare că n-am aflat încă nimic, căci cercetaşii mei sunt plecați afară.

— Atunci cercetaşii tăi dorm în aer liber, sau chiar se pasionează atât de mult pentru vânătoare, încât nu acordă atenție inamicului, a spus vrăjitorul. Îți spun, şefule, că n-au trecut patru ore de când am depăşit coloana fețelor palide, care cu caii săi, cu infanterişti şi puşti cu roți se târăşte ca un monstruos şarpe cu clopoței printre munți, ca să se năpustească asupra satului tău. L-am văzut pe şeful Plete Lungi, pe acel alb care a ucis atâția războinici roşii. Noi ne-am bătut şi am fost învingător. L-am legat de un copac cu propriul lasou şi mă voi reîntoarce să-l caut cu războinicii tăi, care-l vor arde la stâlpul de tortură. Calul său este acela care mi-a permis să întrec coloana fețelor palide. Am făcut un ocol ca s-o evit şi după ce am străbătut primul lanț de coline, calul n-a putut să mă ducă şi mi-am terminat drumul pe jos ca să vă previn. Vă repet, este zadarnic să rezistați aici, căci vă vor ucide oamenii şi distruge satul. Refugiați-vă acolo unde ei nu vor încerca să vă urmărească. Lăsați-vă wigwamurile în picioare, puneți lemne pe foc, şi când vor ajunge vor găsi un sat părăsit. Luați cu voi femeile şi copiii, bolnavii şi invalizii şi conduceți-i la loc sigur. Apoi, urcați-i pe cei mai bravi războinici pe cei mai buni ponei, ocoliți muntele şi aşezați-vă în ambuscadă la intrarea în defileu pe unde trebuie să treacă albii la reîntoarcere. Loviți puternic şi sigur, şi din coloana albă se vor ridica strigăte de agonie, al căror ecou vă vor sparge urechile pentru multe luni. Evil Spirit v-a vorbit şi a tăcut. Însă din partea sa, el nu aşteaptă nimic altceva de făcut

decât moartea care să alunge cât mai departe puştile cu roți ale albilor, demonii pe care-i urăsc din tot sufletul.

Prin grupul auditoriului a trecut un murmur de aprobare atunci când nebunul a tăcut. Fără să ezite, Mână Ucigătoare a răspuns:

— Evil Spirit a vorbit bine. El este frate din sângele poporului meu. Sfaturile sale vor fi urmate. Să se dea alarma. Trebuie ca tribul să se îndepărteze imediat. Ne vom retrage în refugiul nostru ascuns din munți.

Aproape imediat tabăra a luat o luat aspectul unei activități agitate.

Vitele mari furate de la albi au fost rapid puse la drum.

Femeile şi copii au însoțit animalele de povară încărcate cu tot felul de provizii şi cu lucrurile pe care ordinele grăbite ale şefului le-au permis să le adune.

Au urmat războinicii în frunte cu Mână Ucigătoare, călărind coastă în coastă cu Evil Spirit.

În timpul mersului, vrăjitorul şi şeful au alcătuit un plan de campanie.

Pentru superstițioşii piei roşii sfaturile lui Evil Spirit, socotit un ales al marelui spirit, în ciuda nebuniei sale, nu erau nici mai mult, nici mai puțin decât nişte ordine.

De altfel, această nebunie nu era singurul motiv pentru care vrăjitorul avea respectul lor.

Ei îl admirau nu numai pentru că era nebun, ci şi pentru că exercita treburile medicale.

Ciudatele sale obiceiuri, şederile sale de unul singur în locurile cele mai pustii ale munților, făceau din el o ființă superioară, aproape divină.

Pentru comanşi el era răzbunătorul trimis de marele spirit ca să-i pedepsească pe nesuferiții de albi.

Planul Lui Evil Spirit, cel pe care i l-a expus lui Mână Ucigătoare, era simplu. El se rezuma la alegerea pe sprânceană a celor mai viteji şefi şi războinici. Avea să-i conducă Evil Spirit în persoană la locul cel mai potrivit pentru ambuscadă, unde îi va zdrobi pe albi fără greutate.

Marele şef s-a arătat satisfăcut de acest plan şi l-a adoptat bucuros. El a adunat pe principalii locotenenți ai săi şi le-a transmis instrucțiunile.

Trebuia ca războinicii să fie gata să pornească la drum la răsăritul soarelui.

Deci în zori, două mii de războinici zugrăviți de război şi

împodobiți cu coroane de pene, aveau să se îndrepte spre trecătoarea indicată de Evil Spirit, lăsând femeile şi copiii şi tot ce putuseră aduce în ascunzătoarea din munți, unde ştiau că nu aveau să se aventureze soldații. Era târziu după-masă când Mână Ucigătoare şi îngrozitorul său aliat, Evil Spirit, au ajuns la locul unde acesta îl lăsase pe Buffalo Bill.

Vrăjitorul a fost cuprins de un îngrozitor acces de nebunie constatând dispariția prizonierului său. Urmele lăsate la piciorul arborelui, scoteau în evidență tot adevărul şi a înțeles că era zadarnic să încerce prinderea cercetaşului.

Detaşamentul îşi lăsase poneii în vale sub pază şi îi însoțise pe cei doi şefi pe jos.

De-a lungul întregii creste a strâmtorii au fost depuse mormane uriaşe de blocuri de stâncă. Acestea erau proiectilele destinate zdrobirii soldaților. Indienii au făcut o recunoaştere prin împrejurimi şi s-au ascuns în pădure aşteptând semnalul de acțiune.

De îndată ce coloana avea să se angajeze în defileu, urma să înceapă lupta.

CAP. VII
SFIDAREA MORŢII

Totuşi, Buffalo Bill şi fraţii săi de arme erau în prada unei crude nesiguranţe.

Se făcuse ziua. Ei exploraseră cu grijă şi prudenţă crestele falezelor şi descoperiseră prezenţa unui numeros grup de comanşi pitulaţi într-un loc pe unde erau obligaţi să treacă soldaţii.

Din acel punct dominant, indienii puteau să deschidă un foc înspăimântător asupra coloanei de îndată ce aceasta ar fi trecut prin strâmtoare, după ce ar fi constatat că satul era părăsit de locuitorii săi.

Deja, de la înălţimea unde erau cocoţaţi, cercetaşii observau în depărtare lunga procesiune de soldaţi ai colonelului James Kent.

N-a existat decât o hotărâre de luat, aceea de a porni în întâmpinarea lor, ca să-i prevină de primejdie.

Din nefericire, situaţia în acel moment a cercetaşilor, ca şi a adversarilor lor era aceea că primii nu puteau să-i întâlnească pe soldaţi, fără a înfrunta toate forţele indiene din ambuscadă.

Acesta era un risc pe care nici un om dintr-o sută n-ar fi vrut să le sfideze, căci moartea părea sigură.

Printre cercetaşi nu exista unul care să nu fie curajos în adevăratul înţeles al cuvântului. Însă nu era decât unul care se arăta dispus să înfrunte primejdia.

Este nevoie de spus că acest unic om era Buffalo Bill?

După ce examinat cu o privire pătrunzătoarea situaţia celor două forţe adverse, nobilul cercetaş s-a hotărât să încerce imposibilul.

Pentru ca albii să fie preveniţi, trebuia să se piardă o viaţă.

Recunoaşterea pe care o făcuse îi demonstrase într-adevăr toată gravitatea primejdiei ce-i ameninţa pe soldaţi. Ştia că ploaia de săgeţi, de gloanţe şi de stânci ce s-ar fi abătut asupra celor din fundul strâmtorii ar fi provocat panica şi moartea în rândurile lor.

Ar fi pierit cu sutele şi colonelul Kent ar fi fost fără îndoială una din primele victime, le-a spus el tovarăşilor săi.

— Priviţi! a continuat el. Indienii au tot avantajul de partea lor. Admiţând că coloana va evita lovitura acestora, ea nu poate să-şi

atingă ținta decât după ce ar descrie un ocol de mai multe mile pentru a ajunge pe înălțimi, şi de-a lungul acestui drum ea ar fi fost decimată. În plus, retragerea spre munți le-ar fi fost asigurată doar, în cazul improbabil, al unei surprinderi a adversarului. Dimpotrivă, dacă colonelul va fi prevenit, el va evita capcana. Tunurile sale vor acoperi faleza de sus cu o grindină de obuze, şi cu cavaleria dintr-o parte, şi infanteria pe de cealaltă parte, ar putea să prindă inamicul între două focuri. Acum, camarazi, observați că forțele principale ale comanşilor se țin ascunse în pădure, nelăsând decât câțiva pândari pe muchea defileului. Eu n-aş avea deci de înfruntat decât împuşcăturile acestora.

Cercetaşii nu erau de aceeaşi părere, ştiind bine că aceste împuşcături nu aveau să întârzie să-i atragă pe toți ceilalți indieni şi să deschidă un foc infernal.

Înțelegeau că Buffalo Bill îşi punea în joc viața ca să încerce să le salveze viața camarazilor lor şi resimțeau pentru el o admirație nemăsurată, străduindu-se totuşi să-l facă să renunțe la proiectul său.

Însă cercetaşul nu voia să audă nimic. Hotărârea îi era de nestrămutat, şi de îndată ce cercetaşii i-au adus calul, a plecat fără întârziere.

— Dacă voi muri, camarazi, să spuneți supraviețuitorilor din coloană că am făcut tot ce mi-a fost cu putință ca să le vin în ajutor. Voi lua cu mine armele ce mi le dați, cu excepția puştii, care mă va încurca fără rost. La revedere, camarazi, şi adio!

Cu aceste spuse, a încălecat animalul, a strâns puternic dârlogii şi s-a îndepărtat cu un salut din cap.

N-a întârziat să intre în zona supusă vigilenței santinelelor indiene, însă printr-un noroc providențial aceştia, care aveau capetele întoarse în direcția coloanei, nu l-au observat. El a pornit spre canion, ceea ce a făcut să se audă tropotul calului şi indienii s-au întors şi l-au văzut.

Au rămas o clipă năuciți.

Nu se aşteptau ca un duşman să ajungă până acolo şi n-au ştiut ce să facă.

Buffalo Bill s-a grăbit să se folosească de nehotărârea lor şi s-a strecurat ca o săgeată în lungul adâncii spărturi produsă de puhoaie. Pieile roşii s-au gândit poate că acesta era un curier pornit de la fort care aducea instrucțiuni urgente pentru coloană. Trebuia să-l lase să treacă sau mai bine să-l atace? Nedescoperindu-şi prezența lor, ei sperau că coloana va cădea

curând în cursă, în timp ce trăgând focuri, ropotul împuşcăturilor ar pune-o fără îndoială în gardă.

Preveniţi de către santinele, şefii s-au consfătuit rapid şi au fost de acord cu această ultimă părere. Ei au hotărât să rămână tăcuţi mâlc şi să aştepte apropierea soldaţilor înainte de a face să vorbească praful puştii.

Această tactică i-a mirat pe tinerii războinici, care stăpâniţi de o dorinţă nebună de a încerca puterea inamicului, s-au aventurat afară din ascunzători.

Cu ochiul lui de linx, regele preriei, care se grăbea, şi-a ridicat capul şi a reţinut imediat o siluetă roşie.

Ocazia era prea bună pentru ca Buffalo Bill să se resemneze s-o rateze.

Fără a înceta să galopeze, şi-a ridicat revolverul şi a apăsat pe trăgaci.

În ciuda vitezei înspăimântătoare şi a distanţei destul de mari, el a ochit bine.

Cu un strigăt sălbatic de surprindere şi dezamăgire, indianul a încercat să se adăpostească, însă glonţul a fost mai repede decât el şi l-a prăvălit în fundul canionului, cu capul zdrobit, în timp ce calul cercetaşului şi-a dublat viteza.

Strigătului de triumf al lui Buffalo Bill i-a răspuns urletul sălbatic al indienilor şi bubuiturile mai multor puşti.

Animalul lui Cody a nechezat de durere şi a făcut un salt într-o parte. Un glonţ i se oprise în grumaz.

O arsură fierbinte la umăr l-a înştiinţat şi pe cercetaş că nu scăpase nici el neatins de această rafală, însă nu s-a îngrijorat simţindu-şi rana, care oricât de dureroasă era, nu părea gravă.

Nobilul său bidiviu a răspuns cu curaj îndemnurilor pintenilor şi s-a furişat în fugă sub focul santinelelor indiene ce ocheau de pe înaltul stâncilor.

Forţele principale ale comanşilor s-au pus şi ele în mişcare şi s-au străduit să-i oprească fuga.

Pe lângă urechi i-au fluierat săgeţi şi gloanţe. În canion s-a prăbuşit o grindină de pietre.

Cu toate acestea, regele preriei şi-a continuat cursa. S-ar fi spus că-i proteja viaţa un talisman. În cele din urmă a ieşit din defileu, izvorând ca un vârtej în câmpie, de unde s-a avântat spre cei pe care-i salva şi pentru care sfidase de mii de ori moartea.

Calul său mai primise numeroase gloanţe, şi două săgeţi înfipte în crupa bietului animal demonstrau îndemânarea arcaşilor roşii.

În ultima clipă, curajosul animal a primit o lovitură în inimă.

Simțind că se prăbuşea sub el, Buffalo Bill a înțeles că rana era mortală şi şi-a dat seama că acest cal nu va mai face nici un pas.

Era o clipă îngrozitor de critică.

Oricât de necruțător era, regele frontierei a împins cu putere pintenii în coastele animalului, pentru a încerca să profite de ultimele lui scântei de viață.

Acesta a făcut un salt înainte şi a căzut.

Efortul suprem al calului său în agonie i-a salvat viața cercetaşului.

El a ieşit din aria de bătaie a proiectilelor comanşilor, şi la urechile sale au răsunat uralele soldaților.

Buffalo Bill îi învinsese pe indieni.

Coloana colonelului Kent scăpase de nimicirea la care părea numaidecât şi definitiv condamnată.

CAP. VIII
REVANŞA VRĂJITORULUI

Primul om care a strâns mâna lui Buffalo Bill când neînfrântul cercetaşul s-a oprit în faţa coloanei a fost colonelul Kent în persoană.

— Bravo, Cody! a strigat el. Ai sfidat moartea cu o îndrăzneală de neegalat. Fără tine, văd acum, noi am fi căzut în capcană fără să ne dăm seama.

— În pădure şi pe crestele acestea se află în ambuscadă peste o mie de războinici, a făcut cercetaşul gâfâind. Ei nu mai pot să vă surprindă. Însă dacă nu-i bombardaţi cu tunul, vă vor împuşca oamenii unul câte unul.

— Bine! a făcut colonelul. El s-a întors spre unul din ofiţerii aflaţi lângă el: Spune-i maiorului Roy să-şi pună piesele în baterie împotriva înălţimilor acelea împădurite.

Aghiotantul s-a îndepărtat în galop.

De îndată ce artileriştii au primit ordinul, uşoarele tunuri de campanie îndreptate, după indicaţiile lui Buffalo Bill, spre locurile de concentrare a maselor de indieni, au început să bubuie şi să-şi trimită mesajele lor de moarte.

Obuzele zburau pe deasupra crestelor şi explodau în pădure. Ele semănau moartea în rândurile roşiilor, care cuprinşi de groază, au luat-o la fugă.

Descălecând, soldaţii s-au urcat pe înălţimi în speranţa de a-i prinde pe comanşi din spate şi a transforma retragerea lor în derută.

Înaintând, ei trăgeau asupra fugarilor, care pierdeau o mulţime dintre ai lor.

Ceilalţi n-au scăpat atât de uşor după cum sperau.

Luând comanda unei mici formaţii călare, Buffalo Bill a condus-o în goana mare pe o potecă îngustă spre culme, unde a dat direct peste pieile roşii fugare, care au fost masacrate cu duzinile.

După o oră, victoria era totală.

Indienii au avut pierderi de neînlocuit, faţă de cele nesemnificative ale soldaţilor.

Planul diabolic al comanşilor suferise un eşec mizerabil!

……

În timpul celei mai mari părți din zi s-a continuat urmărirea fugarilor cu sabia în coaste, şi navajoşii care se adăugaseră cercetaşilor lui Buffalo Bill, s-au distins în această vânătoare fără milă.

Numeroşi comanşi au fost expediați până la căderea nopții în preafericitele şi veşnicele teritorii de vânătoare.

Colonelul Kent a cerut să se sune adunarea şi a ordonat să se instaleze tabăra. Însă nici unul din oamenii săi n-a acceptat să se odihnească. Nu era, spunea el, decât începutul misiunii sale.

— Mă întreb dacă Cody a închis vreodată ochiul, a spus un ofițer văzându-l pe regele frontierei urcând iarăşi pe cal şi dispărând în întuneric.

— După cine aleargă acum, în numele cerului? a adăugat un tânăr locotenent ce-şi fuma deja liniştit pipa. Comanşii au fugit. Ce a rămas deci de făcut? Rolul nostru se reduce de-acum înainte la a-i urmări fără să ne grăbim şi să-i pedepsim când se prezintă ocazia.

— Probabil că Cody nu împărtăşeşte felul tău de a gândi, a reluat primul interlocutor. El a luat-o pe o urmă şi ține să vadă dacă înfrângerea este definitivă, sau dacă indienii se gândesc să se adune ca să reia lupta.

Presupunerea era conformă cu realitatea. Precis că acesta era scopul şefului cercetaşilor care părăsise tabăra.

Cody a reuşit să ajungă pe culmea stâncilor pe o cărare întortocheată. De acolo s-a angajat pe o pistă lăsată de indienii fugari. Cercetaşul a ajuns curând în fața unei păduri dese şi s-a văzut nevoit să descalece şi să aprindă un mic felinar ce-l avea asupra sa, ca să descopere urmele inamicului, fără a aştepta să se facă ziua. A intrat sub frunziş urmat de credinciosul său cal.

Buffalo Bill a proiectat lumina felinarului ca să descifreze amprentele lăsate de comanşi.

Era atât de absorbit de această treabă, încât n-a văzut defel o siluetă omenească ce se târa sub umbra copacilor deşi.

Aceasta era cea a vrăjitorului comanşilor.

Redevenit furios de eşecul său, nebunul n-a încetat să dea târcoale vecinătății câmpului de luptă, sperând să se răzbune personal pe albi, care-i puseseră în derută tribul, atunci când tocmai se credea că-şi asigurase victoria.

Îl văzuse pe călărețul ce se apropia şi acum, tupilat la cel puțin zece picioare de el, l-a recunoscut datorită luminii felinarului, şi ca

o fiară, s-a pregătit să sară asupra acestei prăzi pe care o învinsese şi îi scăpase.

Deodată a scos un strigăt sălbatic şi printr-o destindere a musculaturii picioarelor sale viguroase, s-a repezit ca un tigru.

Sub îngrozitoarea lovitură a acestei mase de carne şi oase ce s-a năpustit asupra sa, Buffalo Bill s-a clătinat. În aceeaşi clipă, o formidabilă lovitură de pumn în ceafă l-a doborât leşinat la pământ.

Vrăjitorul, puţin doritor să reînceapă o luptă corp la corp cu un adversar cu care avusese ocazia să-i încerce forţa, s-a grăbit să ia lasoul lui Cody şi să-i prindă solid mâinile la spate în timp ce acesta zăcea nemişcat la pământ.

Apoi a luat marele sombrero al cercetaşului şi privindu-i rezervat faţa a murmurat:

— Sper că nu-i mort!

Cu toate că era pe jumătate ameţit de lovitura de pumn a temutului său adversar, Buffalo Bill îşi regăsise de-acum luciditatea. Neîngrijorându-se să primească un nou duş, el s-a ridicat pe şezut şi a zis:

— Nu, nu sunt mort şi îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme.

— Nu-i mort! Vai! Sunt într-adevăr fericit, a făcu giganticul vrăjitor cu un mormăit de satisfacţie.

— Pentru ce?

— Pentru că aş avea plăcerea să te văd murind la stâlpul de tortură.

Vrăjitorul comanşilor spera poate să surprindă un semn de teamă la cercetaş. Însă a învăţat să-l cunoască mai bine.

Pe un ton cu totul calm, Cody a răspuns:

— M-ai ţinut deja în puterea ta şi cu toate acestea trăiesc!

Specialistul în medicină a avut o tresărire de mânie.

— Cum ai făcut să-ţi dobândeşti libertatea? a întrebat el pe un ton furios.

— Ghiceşte! i-a răspuns cu răceală cercetaşul.

Nebunul a ridicat mâna. O clipă a părut că era pe cale să-l doboare pe captiv.

Însă s-a răzgândit şi şi-a lăsat jos braţul fără a lovi.

— Nu, nu încă, s-a pronunţat el. Pot aştepta. N-a venit încă momentul.

Se afla într-o asemenea stare, încât aceste cuvinte au fost articulate într-un fel ce le dădea o semnificaţie înfiorătoare.

Cu toate acestea, Buffalo Bill s-a arătat nepăsător şi i-a dat chiar un răspuns disprețuitor.

Gigantul a rămas gânditor o secundă sau două, apoi a exclamat cu bruschețe:

— Poți să-mi spui multe dacă vrei. Urcă-te pe cal şi te voi întreba pe drum. Voi merge alături de tine.

— Unde mergem?

— Vei vedea curând, i s-a răspuns scurt.

Cercetaşul a rămas tăcut. El studiase caracterul învingătorului său. Că acesta era cu adevărat nebun, era convins. Şi deodată i-a venit în gând să exploateze această împrejurare în folosul său. Poate că era cu putință să profite de alienația mintală a colosului.

S-a ridicat cu greutate, căci legăturile îi limitau libertatea de mişcare şi a cerut ajutorul vrăjitorului ca să-l pună în şa.

Acest ajutor i-a fost acordat într-un mod neprevăzut.

Uriaşul i-a trecut brațul în jurul bustului şi în ciuda greutății sale, l-a aşezat pe spatele calului, de parcă ar fi fost un copil.

— Eşti omul cu cei mai formidabili muşchi pe care l-am văzut! a exclamat Buffalo Bill uimit de această performanță. Cântăresc peste două sute de livre şi niciodată n-am fost ridicat de jos atât de uşor.

Nebunul n-a răspuns nimic, însă chipul îi reflecta plăcerea ce-i producea complimentul cercetaşului.

Şi în sine, Buffalo Bill se felicita. Ştia acum că Evil Spirit nu era nesimțitor la laude.

De îndată ce albul a fost pe cal, aliatul lui Mână Ucigătoare l-a privit mai sociabil. I s-au luat de asemenea şi armele şi au fost puse la oblâncul şeii. Apoi a prins animalul de căpăstru şi a pornit la drum într-o direcție opusă taberei.

— Ah! Nu mă conduci la tabără? a spus cercetaşul ca şi cum s-ar fi mirat.

— Nu mă voi reîntoarce acolo.

— Aş! L-ai văzut pe colonel? a făcut ironic Cody. N-a trecut multă vreme de când am vorbit cu el despre tine.

— Nu, nu l-am văzut. Însă va avea seara aceasta ştiri de la mine, a răspuns cu un accent sinistru Evil Spirit.

— Cum aşa? a făcut cercetaşul fără a încerca să-şi ascundă de această dată sincera lui surprindere.

— I-am ucis trei santinele.

— Trei! a exclamat Cody.

— Da, în această seară.

— Dar nu te aflai aici?

— Când ți-am observat felinarul, revenisem de la tabără.

— Spui că ai ucis trei santinele sub ochii camarazilor lor?

— Acesta-i adevărul.

— Şi ai putut să scapi?

— Destul! Pot să facă ceva împotriva mea femeile tale în pantaloni albaştri?

Buffalo Bill şi-a ținut buzele închise câteva clipe, apoi a exclamat cu un aer de adâncă şi timidă admirație:

— Eşti cel mai uimitor dintre oameni!

Din nou a trecut o expresie de bucurie au destins trăsăturile lui Evil Spirit. Văzând aceasta, Cody a urmat:

— Vrei să-mi povesteşti asta?

— Asta se petrece de fiecare dată când mă descotorosesc de aceste dezgustătoare fețe palide, a spus vrăjitorul. Ai uitat, cercetaşule, de numeroasele santinele ucise misterios la Fort Vale? Şi nu-ți aminteşti de cei câțiva din cercetaşii dispăruți, tocmai când prietenii tăi socoteau că ne presează de aproape şi tu erai pe punctul de a ne prinde?

În loc să răspundă, Buffalo Bill a scos un slab şi lung fluierat.

— Pe dracul! a exclamat el. Ba da, îmi amintesc perfect. Mai multe santinele şi-au pierdut viața în ultima vreme, ca şi câțiva cercetaşi. Totuşi, cine i-a suprimat?

Pupilele nebunului ardeau de orgoliu şi de ură.

— Eu, a spus el îndreptându-se pe întreaga lui înălțime. Disprețuiesc rasa voastră. Îi voi suprima unul câte unul pe frații tăi şi preria se va reîntoarce la vechii săi stăpâni. Dacă astăzi aş fi fost pe stânci, îndrăznețul călăreț care i-a sfidat pe comanşi şi-ar fi plătit îndrăzneala cu viața. Aceasta-i cauza pentru care noi am fost bătuți. El a dezvăluit proiectele noastre soldaților.

Metisul a reluat cu ură şi violență:

— Cine era cesta? a strigat el.

Răspunsul lui Buffalo Bill a răsunat sec ca o detunătură de puşcă:

— Eu!

Nebunul a tresărit. Lumina răutăcioasă ce-i ardea în ochi a făcut loc unei priviri de admirație.

— Eram sigur că tu, a făcut el cu un aer aproape prietenos. Mi s-a spus că acel călăreț era şeful Plete Lungi. Dar părăsind acel loc şi plecând departe de acolo, eu n-am crezut.

— De ce îi urăşti atât de sălbatic pe soldați?

Nebunul s-a oprit. Părea să-l fi reapucat întreaga lui furie.

Buffalo Bill i-a susținut privirea fără să-l slăbească. Ochii lor au părut o clipă implântați unul într-altul, însă se afla ceva în acei ai cercetaşului, care l-a obligat pe uriaş să-i aplece pe ai săi.

— Am părerile mele, a spus el aproape cu blândețe. Albii încearcă să ne cotropească țara noastră. Am jurat să mă războiesc cu ei până în ziua când voi porni pe calea fericitelor şi veşnicelor teritorii de vânătoare.

Cu acestea, el a repornit la drum şi călătoria a continuat într-o tăcere totală şi dintr-o parte şi din alta.

S-a făcut ziua şi Buffalo Bill a remarcat grija pe care învingătorul o avea ca să nu lase urme după el.

Speranța de a fi găsit de camarazii lui l-a părăsit totuşi dintr-odată.

Având toată şiretenia rasei sale, Evil Spirit nu păşea decât pe părțile pietroase ale drumului şi obliga calul cercetaşului să facă acelaşi lucru.

Se oprea adesea, şi Buffalo Bill, care s-a întrebat mai întâi pentru ce, a înțeles repede motivul acestor halte.

De brâul uriaşului era prinsă o mare piele de urs şi de fiecare dată când terenul nu se potrivea cu tactica pe care noi am indicat-o, el târa pielea pe pământ ca să şteargă urmele paşilor. Apăsa chiar cu picioarele labelor rămase la blană, atât de bine încât propriile amprente se asemănau cu cele a unui mare urs cenuşiu.

De asemenea, el se întorcea din drum sau mergea cu spatele. Pe scurt, Buffalo Bill vedea că avea de a face cu unul din cei mai vicleni duşmani pe care-i întâlnise vreodată.

Drumul lor era atât de bine prelucrat şi denaturat, încât cercetaşul cel mai dibaci trebuia să se înşele numaidecât aici.

— Acesta-i un adversar dur, nu-i de negat, a murmurat Cody pentru sine. Însă după toate, poate că este prea complicat. Să sperăm. Căci dacă nu mi se vine în ajutor, nu mă voi elibera eu singur.

CAP. IX
ÎN PEŞTERA NEBUNULUI

Întrucât orele se scurgeau, admirația lui Buffalo Bill pentru „ucigaşul soldaților” făcea loc unei enervări din ce în ce mai vii.

Trecuseră două ceasuri de când îl ardea soarele şi uriaşul nu se oprea, mergând ca şi cum ar fi avut arcuri de oțel, fără a părea să simtă nevoia de odihnă sau de hrană.

— Spune-mi totuşi, amice, a exclamat în cele din urmă cercetaşul. Am cu mine o tolbă plină cu provizii. Dacă ne-am opri ca să mâncăm ceva?

Indianul şi-a continuat drumul fără a-şi întoarce capul.

— Nu aici, a murmurat el. Aşteaptă!

Buffalo Bill şi-a spus că era mai bine să îndure cu dârzenie foamea decât să-l înfurie pe dement prin proteste, cu atât mai mult cu cât avea sentimentul că puțin câte puțin câştiga prietenia gigantului.

N-a durat mult şi au ajuns la un loc al canionului unde această strâmtoare avea un perete ce se apleca brusc. La câteva sute de picioare dedesubtul acestei cornişe se arunca un torent zgomotos, ce se auzea chiar înainte de a-l vedea.

Aruncând pielea ursului pe pământ, vânătorul i-a poruncit cercetaşului să coboare de pe cal şi să-şi tragă pe picioare labele blănii, care erau dispuse în aşa fel, încât puteau servi ca mocasini.

Buffalo Bill a executat şi l-a privit cu un ochi surprins pe Evil Spirit, care a acoperit capul calului său cu o cârpă.

— Ce dracul mai unelteşte? s-a întrebat el.

Nu i-a rămas mult timp de îndoială.

Metisul a luat calul de căpăstru şi l-a condus spre râpa unde mugea torentul.

Orbit, animalul l-a urmat cu supunere.

Printr-o subită intuiție a adevărului, Buffalo Bill a strigat cu indignare:

— Cerule! N-ai să faci barbaria de a ucide această ființă nevinovată, care nu poate nici să vorbească pentru a se apăra. Eşti mai rău decât o brută!

Ar fi fost mai bine să se adreseze unei statui de piatră.

Nebunul nu s-a sinchisit defel de intervenția sa, a antrenat inconştientul animal până la marginea extremă a muchii. Acolo el s-a înclinat brusc şi cu un nechezat de agonie, asemănător unui strigăt omenesc, nefericitul animal a plonjat în prăpastie, în timp ce de pe buzele vrăjitorului a scăpat un râs batjocoritor.

— Acum, a făcut el de îndată ce calul a dispărut în torent, nu ne mai temem să fim urmăriți, chiar dacă animalul tău a lăsat nişte călcături după el.

Buffalo Bill era scos din fire. Totuşi, printr-un efort supraomenesc a reuşit să-şi păstreze sângele rece.

— Într-adevăr, precauția este bună din punctul tău de vedere.

— Iată, te-am separat pentru totdeauna de prietenii tăi.

— Prevederea ta este remarcabilă.

— De-acum înainte trebuie să mergi pe jos ca şi mine.

— Până în satul indian?... Însă este la dracul, pe acolo prin munți!

— Nu, nu mergem acolo.

— Atunci unde mergem?

— În grota mea, căci viețuiesc ca şi un animal sălbatic.

— Este departe aceasta?

— Nu prea departe. Dar ce faci acolo?

— Vezi bine că mă țin rău pe picioare. Pielea ta de urs mă împiedică mult ca să înaintez. Trebuie să-mi țin picioarele în ea?

— Da, amprentele cizmelor tale ar fi de ajuns să pună fețele palide pe urma noastră.

Buffalo Bill a încetat să mai discute.

La ce bun să încerce să-l facă să înțeleagă ceva pe un nebun atât de logic în şiretlicurile sale?

— Foarte bine, bătrâne! Porneşte marşul.

Ajuns la capătul unui lanț de coline, Evil Spirit s-a oprit şi i-a spus lui Buffalo Bill să-şi scoată picioarele din labele pielii de urs. Apoi i-a arătat panta foarte înclinată a colinei.

— Vom coborî pe acolo, a spus el. De această dată nici un călăreț nu va putea să urmeze un drum atât de periculos.

— Într-adevăr, căci şi unui pedestru i-ar fi foarte greu să urmeze un drum atât de periculos.

Nebunul s-a avântat pe panta abruptă urmat de Buffalo Bill. Au coborât încet în jos spre vale şi în cele din urmă au ajuns la un mic canion ce domina împrejurimile până la un sfert de milă.

Era tapisat alene de o iarbă frumoasă şi împodobit cu un bazin de apă adâncă şi limpede, evident alimentat de un izvor.

Pe gazon păştea un cal şi la vederea celor doi oameni a nechezat voios.

Buffalo Bill şi-a recunoscut propriul cal, care fusese luat de către Evil Spirit atunci la prima lor întâlnire.

— Te-a şi recunoscut, a spus indianul cu o privire de admirație pentru splendidul animal.

— M-am temut să nu fi murit pe drum, a spus cercetaşul.

— Nu, era istovit. L-am părăsit, apoi m-am întors să-l caut. Vai! Va avea o viață dură, însă cred că va fi mai puțin decât a ta.

Şi cu mâna a indicat o peşteră cu o deschizătură îngustă, în faleza ce domina valea.

— Iată bârlogul meu, a explicat el. Vei rămâne aici până voi fixa momentul ce te va duce la moarte.

Această afirmație n-a părut să-l afecteze prea mult pe Cody, care admira peisajul pitoresc ce se desfăşura sub ochii lui.

El nu era un om care să dispere. Trăise întotdeauna în mijlocul primejdiilor zilnice şi viața sa, se poate spune, era pusă în joc în toate acțiunile sale.

Totuşi, când şi-a aruncat privirea în jur, a remarcat că îi era aproape imposibil cuiva să intre în canion dacă nu cunoştea singura lui deschidere şi şi-a dat seama că şansele de a fi descoperit de prietenii săi erau cu totul zadarnice şi că întreg curajul său şi toată ingeniozitatea nu-i erau poate îndestulătoare ca să reuşească să evadeze.

— La urma urmei, cum spune proverbul, atât cât te afli în viață, există o speranță, a conchis el, urmându-l pe uriaşul vrăjitor, care se îndrepta spre grotă.

Intrarea era aproape în întregime mascată de o perdea de mărăcini. Totuşi pătrundea destulă lumină pentru ca cercetaşul să poată vedea dispunerea locului.

Era chiar un bârlog, cum spusese Evil Spirit. Adâncă de vreo treizeci de picioare, caverna putea să aibă vreo zece în partea cea mai lată.

În fund era un vraf de piei de bizon şi mai multe pături.

Lângă intrare se vedea o vatră naturală cu pietre pentru buşteni, a cărei deschidere forma un fel de şemineu grosolan.

O cafetieră, o tigaie, o cratiță, un pahar de cositor, o farfurie din acelaşi metal, un cuțit şi o furculiță formau serviciul de masă.

Un buştean scobit plasat pe nişte bolovani servea de bufet.

Fără a fi confortabil, acest interior demonstra că proprietarul său avea gusturi mai rafinate decât ale celei mai mari părți a

indienilor.

O pereche de muschete ingenios aranjate în fundul grotei forma un fel de maşină infernală. Nişte lasouri legate de trăgaci erau întinse şi treceau printr-o gaură, în aşa fel încât un străin neştiutor de existența acestei capcane ar fi fost ucis în mod fatal atunci când intra.

În rest, cadavrul unui lup ce zăcea la intrarea în peşteră. Animalul, totuşi bănuitor de felul său, declanşase una din muschetele încărcate cu alice în momentul când, atras de carnea de cerb aflată în interior, încercase s-o ia.

Nişte urme de pete însângerate arătau că mai multe alte fiare fuseseră rănite într-o încercare asemănătoare.

În timp ce nebunul îşi dezarma maşina lui de război, cercetaşul examina fără răgaz grota şi împrejurimile.

Ceea ce i-a atras în mod deosebit atenția a fost un rând de morminte sub pini.

Erau cinci, toate acoperite cu podoabe ciudate, care dezvăluiau o istorie stranie.

Pe unul se afla o carabină de călăreț, pe altul o sabie de soldat, pe alte două nişte muschete, şi pe al cincilea, un bowie-knife înfipt într-un sombrero mare de cercetaş.

Nebunul depusese armele victimelor ca trofee pe mormintele lor.

Cu toate acestea, nu purta asupra lui decât două revolvere şi un cuțit impunător, deşi caverna abunda de arme şi centuri de cercetaşi şi soldați.

— Iată refugiul meu şi te voi ține aici prizonier multă vreme, Plete Lungi, a spus Evil Spirit. Nu-ți va fi rău aici. Nu-i luxos ca o locuință a unei fețe palide, însă îndeajuns pentru un om care îi urăşte pe albi ca mine.

Vorbind mereu, el a mers să caute un piron de fier şi un lanț greu.

Cercetaşul a remarcat că un alt lanț era țintuit în peretele stâncos.

Evil Spirit le-a legat unul de altul cu ajutorul unui lacăt solid.

Apoi, dezlegând mâinile lui Buffalo Bill, i-a trecut la încheietura palmelor o pereche de cătuşe unite printr-un lănțişor lung de mai multe picioare.

În sfârşit, i-a înconjurat o gleznă cu un belciug de fier, pe care l-a fixat la capătul unui lanț mare, ceea ce-i permitea cercetaşului să se mişte într-o rază de treizeci de picioare, în partea interioară şi în cea exterioară a peşterii.

— Nu te vei mai salva de data asta, a făcut nebunul cu un rânjet respingător. Şi acum vom mânca câte ceva.

— Fără îndoială, asta nu-i de refuzat, a suspinat Cody. Şi dacă vrei să-mi dai păturile, va fi totul în regulă. Într-adevăr, văd că ai avut grijă să aduci aici cele două pachete ale mele, chiar şi echipamentul meu. Vom fi între noi, amice, şi voi găti.

Cele spuse, cu un aer de băiat bun, au avut darul să-i placă gigantului.

El a aruncat rulourile de pături ale lui Buffalo Bill, i-a dat proviziile şi a umplut o găleată de cositor cu apă.

Buffalo Bill era înfometat şi i-a făcut onoare prânzului pe care şi l-a preparat, în ciuda groaznicei sale situaţii.

Principalul era să-şi refacă forţele. După care se va vedea!

În ce-l priveşte pe Evil Spirit, el îşi devora cu lăcomie partea sa, pe care părea să o aprecieze mult.

Văzându-l în bună dispoziţie, cercetaşul a scos două pipe de tutun din desagă şi i-a oferit ceva de fumat.

A acceptat bucuros, şi după ce a savurat o pipă, a mers să se culce pe culcuşul său în fundul grotei şi a căzut într-un somn adânc.

Buffalo Bill a rămas multă vreme aşezat, pierdut în gânduri. Se gândea să nu-şi desfăşoare păturile decât la căderea nopţii, când se va culca.

Noaptea a trecut liniştită. În zori, nebunul s-a întors cu apă, pentru ca prizonierul să pregătească dejunul.

Apoi a luat dintr-un colţ un alt vas şi a mers să-l umple şi pe acesta la fântână.

— Vei avea apă pentru mai multe zile. Păstreaz-o, căci eu plec.

— Unde?

— Să mă întâlnesc cu comanşii în retragere, unde s-au refugiat după luptă.

— Foarte bine. În timpul absenţei tale voi supraveghea casa.

— De această dată nu poţi să evadezi.

— Nici nu vreau asta. Voi vieţui aici cu tine.

Evil Spirit a zâmbit, bucuros de această supunere a captivului şi după ce s-a asigurat că acesta era bine înlănţuit, a părăsit grota fără a adăuga un cuvânt. Buffalo Bill, prins în fiare. A rămas singur în peşteră!

CAP. X
REAPARE ARKANSAS JOE

În tabăra coloanei, plecarea lui Buffalo Bill nu provocase decât puține comentarii, atât era de obişnuit să fie văzut mergând în recunoaştere în fiecare clipă. Însă după ce s-au scurs mai multe ore, prietenul său Arkansas Joe a început să se neliniştească de îndelungata lui absență. Buffalo Bill ştia că era nevoie de el în tabără şi că dintr-o clipă într-alta coloana putea să se pună în marş. Dacă nu se reîntorcea, însemna că nişte treburi nu mergeau bine.

După ce a reflectat, Arkansas Joe s-a hotărât să limpezească chestiunea şi a luat-o pe urma şefului cercetaşilor.

Ar fi fost fericit să aibă ajutorul lui Wild Bill sau a lui Nick Wharton, însă colonelul ordonase celor doi cercetaşi să supravegheze santinelele postate în jurul taberei şi să se asigure prin ronduri repetate că vigilența lor era vie.

Într-adevăr, era de temut că indienii nu se gândeau să se răzbune decât târându-se până la soldații adormiți ca să înjunghie pe vreunul, cum de altfel o şi făcuse Evil Spirit.

Urcându-se pe cal, Arkansas a pornit singur.

Putea să fie atunci ora şase dimineața.

Cercetaşului nu i-a trebuit mult să ajungă la ceasta înălțimilor şi a câmpului recentei bătălii.

Ştia bine că se aventura pe un teren primejdios. Însă nu era omul care să dea înapoi din fața îndeplinirii datoriei sale, îndeosebi când era vorba să vină în ajutorul lui Buffalo Bill, şeful şi cel mai bun prieten al său.

A ajuns pe drumul din defileul pe care trecuseră indienii în retragere.

Acolo, urma fugarilor ducând departe în munți, se îndepărta de ceea ce el urmărea.

Ochiului experimentat al cercetaşului nu i-a trebuit mult ca să descopere că retragerea roşilor încetinise considerabil din nevoia de a-şi duce morții şi răniții.

El a descoperit numeroase urme ale unui fel de brancarde pe care ei transportau pe cei vătămați şi cadavrele.

De asemenea, a observat că amprentele omeneşti erau din ce în ce mai numeroase faţă de călcăturile poneilor, lucru explicabil, dat fiind că jumătate din animale fuseseră ucise sau capturate de albi.

— Într-adevăr, lecţia a fost aspră pentru ei, destul de dură ca să şi-o amintească, a murmurat Arkansas Joe. Colonelul Kent le-a distrus satul de la un capăt la altul şi a obligat tribul să se refugieze în creierii munţilor. Cred că guvernul va fi satisfăcut de rezultatul acestei expediţii, a cărei reuşite se datorează în mare parte lui Buffalo Bill. Însă lui, bietului băiat, ce i sa întâmplat? Vai! Nu mă voi lăsa până nu-l voi regăsi, mort sau viu.

În cele din urmă Arkansas Joe s-a oprit ca să dejuneze.

A găsit o iarbă bună pentru cal şi apă în apropiere, şi legându-şi animalul, s-a aşezat şi a mâncat pe săturate un prânz rece, căci nu voia să facă un foc.

Ca şi prima, şi această pauză a fost scurtă, el neprelungindu-şi halta mai mult de jumătate de oră.

Întremat, a reluat căutarea urmelor lăsate de calul potcovit al prietenului său. Le-a găsit repede şi a văzut că ele nu urmau drumul, ci o coteau spre un lanţ de coline situat la stânga.

— Iată ce ciudăţenie, a murmurat el. Trebuie ca Buffalo Bill să fi urmat vreo pistă, ştearsă acum. Este adevărat că dacă era un indian ce călărea un ponei, acesta nu putea lăsa amprente atât de clare ca cele de potcoave ale lui Buffalo Bill. Să înaintăm şi vom vedea în curând!

Arkansas Joe s-a urcat din nou pe cal şi a luat-o de-a lungul lanţului de coline, timp de vreo oră.

Urma nu era mereu vizibilă pe pământul pietros, însă instinctul de bun copoi nu-l lăsa să se abată din drum.

Într-un loc el s-a angajat într-o pădure deasă şi ieşind din această acoperire, Arkansas Joe a văzut dincolo de o vale un lanţ de coline mai mari decât cele unde se refugiaseră indienii.

Din când în când se apleca spre partea opusă şi cercetaşul a putut să observe imensele stânci unde pieile roşii pregătiseră ambuscada, şi la câteva mile de acestea, pe soldaţii din tabără.

În direcţia aceea, la câteva zile de marş se găsea Fort Vale, locul de plecare a expediţiei. Arkansas Joe a distins perfect înălţimile pe culmea cărora erau cocoţat postul militar.

Cercetaşul se simţea total izolat. El îşi dădea seama că în fiecare clipă putea să se năpustească asupra lui o ceată de cercetaşi indieni, însă cât de primejdios putea fi de moment ce era vorba de a-l regăsi pe Buffalo Bill?

A mers întruna până ce umbra copacilor a început să sporească sub înclinarea soarelui la orizont.

În neputința în care era acum, de a se reîntoarce în tabără înainte de a se înnopta, se gândea cu îngrijorare la tovarăşii săi. Ei bine! Îi va întâlni poate pe câte unii în cursul cercetării sale şi atunci ar fi eventual mai mulți porniți în ajutorul lui Buffalo Bill!

Deodată a văzut în fața lui printre copaci o luminozitate.

Pista se îndrepta într-acolo.

Din cauza naturii solului, mai sfărâmicios şi mai moale, călcăturile erau mai vizibile.

Arkansas Joe le-a observat fără greutate şi a ajuns până la bordura unei prăpastii.

Vuietul ce pornea din fundul adânc al acesteia l-a făcut să înțeleagă că pe acolo se rostogolea un torent.

S-a oprit la douăzeci de paşi de margine, a descălecat şi s-a apropiat pe jos.

Torentul spumegător era mărginit de un perete vertical de vreo două sute de metri.

Însă ceea ce l-a băgat în sperieți pe cercetaş nu a fost acest spectacol, ci faptul că urmele de copite potcovite se opreau chiar aici pe stâncă.

Nu exista nici o îndoială, nici o eroare posibilă.

Arkansas Joe sosise la capătul urmei lui Buffalo Bill.

A rămas năucit, uluit, doborât de groaznica sa descoperire.

Nu venise deci până aici decât să descopere moartea şefului său?

În sfârşit, şi-a alungat dureroasa lui apatie, şi printr-o bruscă revenire a energiei, s-a întors la treaba sa.

În fața lui avea încă o oră de ziuă. Era destul pentru a descoperi adevărul în întregimea lui.

Joe şi-a condus calul pe un teren cu iarbă, unde putea să pască, i-a luat şaua ca să-l lase să se odihnească mai bine, căci intenționa să se întoarcă la tabără în aceeaşi noapte chiar, şi să revină la marginea prăpastiei ca să examineze cu de-amănuntul urmele.

Erau bine imprimate de potcoavele calului şi terminându-se acolo, era de crezut că Cody se rostogolise în abis.

Muchea ştirbită a stâncii arăta locul precis unde calul îşi pierduse sprijinul şi încercase zadarnic să se oprească.

Arkansas Joe s-a aplecat peste hău, căruia i-a examinat adâncimea cu toată privirea încordată.

N-a văzut nimic.

Fără îndoială, calul căzuse în torent şi fusese luat de apele furioase.

Însă era sigur că împreună cu el căzuse şi călăreţul?

Dacă da, soarta lui nu era îndoielnică.

Arkansas Joe voia să se convingă că şeful său nu era în şa în momentul acela.

Însă atunci cum se explica căderea animalului?

Dacă nu-l împinsese înainte călăreţul, instinctul său nu l-ar fi avertizat că nu avea teren sub picioare.

Urma nu indica nici un fel de ezitare din partea sa. Bietul animal mersese drept la moarte.

Joe a sfârşit prin a se întreba dacă Buffalo Bill nu adormise continuând să-şi tot mâne maşinal calul.

Explicaţia era convingătoare şi problema nu părea să-şi găsească altă rezolvare.

Chiar şi calul, obosit şi simţind că stăpânul său de pe el fusese poate cuprins de o oarecare somnolenţă, a ajuns fără să-şi dea seama în puhoi.

Arkansas Joe s-a întors din drum şi a studiat iarăşi solul şi a constatat că animalul se îndrepta către faleză fără vreun motiv aparent.

Cercetaşul şi-a continuat investigaţia şi n-a găsit o explicaţie convingătoare la această mişcare a animalului.

I-a mai rămas o speranţă slabă, aceea că Buffalo Bill putuse să scape din catastrofă. Aşa că s-a întors la marginea muchiei, în căutarea urmelor de om.

N-a observat nimic. A pierdut un oarecare timp cu această treabă şi întrucât soarele se lăsa la orizont, s-a hotărât să se reîntoarcă în tabără pentru a se întâlni cu Wild Bill, Nick Wharton şi alţi cercetaşi, ca să reia cercetările pe o scară mai largă.

S-a apropiat de locul unde-şi lăsase calul, când fâşâitul mai multor săgeţi şi bubuitura unei puşti l-au făcut să tresară.

Două săgeţi au fost bine ţintite.

Una i-a lovit paftaua centurii şi s-a rupt în două. Cealaltă, cureaua puştii pe care o pusese la umăr mai adineauri, înainte de a o fi atârnat de şa când îşi părăsise calul.

Această ultimă săgeată a sfâşiat pielea şi i-a pătruns în vestonul de vânătoare şi în cămaşă.

Vârful zimţat l-a rănit uşor, însă s-a oprit întâlnind osul, pe care nu l-a străpuns.

Cât priveşte glonţul, acesta a trecut prin sombrero dintr-o parte într-alta.

Ca toţi cercetaşii demni de această denumire, Arkansas Joe era un om de iniţiativă şi acţiune.

El a înţeles într-o clipă că avea de-a face cu cel puţin trei duşmani şi că aceştia deţineau toate avantajele.

Trăseseră împreună şi aşteptau să constate rezultatul descărcării înainte de a reîncepe.

El nu avea nici o acoperire, nici un fel adăpost pe o zonă de douăzeci de metri.

Arkansas Joe nu avuse nici măcar timp să arunce o privire în jurul lui, ca să încerce să-i descopere pe agresori. Trebuia să-i înşele fără a pierde o clipă.

Cercetaşul s-a lăsat să cadă pe pământ ca un butuc. S-a zbătut câteva secunde, aparent în prada spasmelor de agonie şi a sfârşit prin a rămâne nemişcat, la fel de inert ca şi un mort.

Însă în timpul acestui simulacru executat cu dibăcie, el a reuşit să-şi scoată revolverul şi l-a îndreptat spre locul de unde plecaseră proiectilele.

Şi concentrându-şi toate forţele musculare, ca un tigru gata să sară, a aşteptat cu răbdare momentul pedepsirii celor ce-l atacaseră atât de mişeleşte.

CAP. XI
ARKANSAS JOE FACE PE MORTUL

Abia fusese doborât Arkansas Joe, că s-au auzit trei urlete de triumf.

El a recunoscut strigătul de război al comanşilor şi s-a bucurat la gândul că duşmanii săi nu erau decât trei.

Zăcea fără să se mişte, cu revolverul ascuns sub braţ, cu mânerul strâns în mână.

Pleoapele aproape închise lăsau totuşi o deschidere îngustă ca să poată vedea tot ce se petrecea.

Actor dibaci, Arkansas Joe imita destul de perfect rigiditatea unui cadavru, de care nimeni nu putea presupune că era încă în viaţă.

Ameninţarea primejdiei îi inspirase din fericire această şmecherie, la care nu recursese încă niciodată.

N-a avut mult de aşteptat. De el s-au apropiat cu paşi mari trei siluete omeneşti. Era un şef şi doi tineri războinici, toţi trei în mari ţinute de război.

Şeful era înarmat cu o puşcă, iar cei doi curajoşi, cu arcuri şi săgeţi.

Pe măsură ce se apropiau, Arkansas Joe le distingea tot mai bine profilul la ultimele raze ale soarelui ce apunea.

Mergeau cu îndrăzneală, destul de departe de a mirosi vreo înşelătorie, convinşi că-şi uciseră prada şi că nu le rămânea decât să-i jupoaie scalpul.

Însă de această dată viclenia indienilor era depăşită de şiretenia albului.

Arkansas Joe făcea destul de bine pe mortul, însă când cei trei indieni nu erau mai mult de douăsprezece picioare de el, aceştia au surprins o uşoară tresărire a braţului său drept.

S-au oprit scurt, uluiţi.

Apoi mâinile lor s-au dus la cingători ca să-şi scoată tomahawkurile şi să-şi încheie treaba lor sângeroasă.

Însă de-acum era prea târziu. Arkansas Joe şi-a strâns revolverul şi fără măcar să se ostenească să se ridice, l-a descărcat de trei ori asupra duşmanilor săi, şi atât de rapid, încât

detunăturile nu s-a transformat, ca să spunem aşa, decât într-una singură.

Înainte ca vreun comanş să poată schiţa un gest de apărare, soarta lor le era rezolvată, a tuturor celor trei.

De această dată a venit rândul cercetaşului să-şi cânte victoria.

S-a ridicat dintr-un salt, cu un strigăt de triumf şi a alergat la indieni ca să se asigure că erau morţi de-a binele şi nu vor încerca să-i plătească cu vârf şi îndesat.

Îndoielile i s-au risipit repede.

Comanşii fuseseră ucişi pe loc.

Arkansas Joe a constatat în acelaşi timp că purtau costumele lor de gală.

— Erau însărcinaţi cu o misiune specială, presupun, a murmurat cercetaşul. Mă întreb în ce putea consta aceasta. Şeful are aspectul unui personaj important, poate că este chiar Mână Ucigătoare.

Voi face bine să explorez împrejurimile. Ar putea fi şi alţii ascunşi pe undeva.

Spus şi făcut, şi dacă cercetaşul n-a întâlnit un nou duşman, cel puţin a descoperit patru ponei indieni parcaţi nu departe de locul unde era legat calul său.

A observat că aceste animale, erau şi ele împopoţonate într-un mod pompos.

O clipă s-a întrebat unde putea fi cel de-al patrulea călăreţ. Apoi a observat că scările celui de al patrulea ponei erau scoase şi prinse sub şa şi a tras concluzia că cel de al patrulea cal era unul de povară, destinat fără îndoială să ia pe cineva la drum.

— Calea lor trecea în lungul crestei. Ei mi-au observat calul şi au căutat să mă surprindă, şi-a spus Arkansas Joe.

— Dar să vedem! Dacă din întâmplare ştiau ce s-a întâmplat cu Buffalo Bill şi dacă nu-l căutau chiar pe el? Nu ştiu ce presimţire secretă îmi spune că el nu este mort. Nu cumva a căzut din nou în puterea nebunului? Pe cuvântul meu! Ar fi mai bine să mă reîntorc în tabără cu aceşti ponei şi cu toată această captură şi să revin aici cu camarazii mei.

La lumina palidă a apusului, cercetaşul s-a grăbit să înghită ceva. Apoi a adunat armele învinşilor, i-a legat împreună pe cei patru ponei şi s-a grăbit să pornească la drum.

L-a surprins noaptea. Însă era obişnuit să călătorească pe întuneric şi a galopat fără a se teme că se va rătăci.

Trecuse de miezul nopţii când a ajuns la marginea taberei.

— Opreşte! i-a strigat cu asprime cineva. Mâinile sus!

— Ei, Wild Bill, după cum văd, faci bine de gardă, i-a răspuns Joe.

O clipă după aceea era împreună cu prietenii săi şi le-a povestit emoționantele întâmplări din expediția sa.

Ştirea s-a răspândit în tabără şi a produs aici o vie agitație.

Toți cercetaşii şi-au oferit concursul ca să meargă în căutarea şefului.

Astfel că în zori Arkansas Joe se găsea în fruntea unui grup de treizeci de cercetaşi, printre care se numărau doi dintre cei mai buni prieteni ai lui Buffalo Bill, pe Wild Bill şi Nick Wharton.

Curajoşii cercetaşi erau hotărâți să lămurească cu orice preț misterul ce plana asupra dispariției şefului lor iubit şi să-i vină în ajutor, dacă mai era timp.

Însă precauțiile luate de vrăjitorul comanşilor pentru descoperirea albului făcea zadarnice eforturile lor.

Ei au folosit toată ziua pentru investigații pline de râvnă, fără a izbuti să descopere peştera unde Buffalo Bill, înlănțuit, aştepta momentul supunerii la caznele cărora era sortit.

CAP. XII
ELIBERAREA

Cu moartea în suflet, Wild Bill şi Arkansas Joe au ordonat tovarăşilor lor să suspende provizoriu cercetările.

A venit seara.

Ei răscoliseră toată regiunea.

Trebuia deci de crezut că Cody, după ce scăpase odată de la moarte, avea s-o sfârşească prin a fi victima cutezanței sale!

Tăcuți şi trişti, cercetaşii au aprins câteva focuri şi şi-au stabilit tabăra.

Conştient de primejdia la care era expus detaşamentul său, Arkansas Joe a postat santinele, recomandându-le cea mai ascuțită vigilență.

Tabăra nu era instalată decât de o jumătate de oră, când una din santinele a venit în fugă şi a raportat că de la postul său de observare văzuse venind o ceată de indieni, ce se apropia.

Aprecia că venea drept spre tabără.

Wild Bill şi Arkansas Joe au pus şi alte santinele şi s-au grăbit în direcția indicată.

Ajunşi la un mamelon, au privit cu prudență spre celălalt versant şi au observat într-adevăr un grup de doisprezece piei roşii înaintând către ei.

Erau mai departe de o milă. Însă privirea pătrunzătoare a cercetaşului a descoperit că în mijlocul grupului se afla pe cal un alb legat.

Evident că pieile roşii aveau un prizonier.

Cei doi cercetaşi se priveau cu respirația tăiată.

Erau destul emoționați de bucuria ce le-o producea această descoperire, făcută în clipa când nu mai sperau deloc, încât o clipă n-au mai putut scoate o vorbă.

— Acesta trebuie să fie Cody, a făcut în sfârşit Arkansas Joe.

— Într-adevăr, aşa pare a fi, a fost de acord Wild Bill.

— Şi pieile roşii vin drept spre noi, fără să bănuiască cât lumea de prezența noastră.

— Da, putem să-i atacăm şi să ne eliberăm şeful, înainte ca ei să-şi dea seama.

— Merg în şir indian şi nu sunt nici precedaţi de vreun cercetaş. Şeful lor nu trebuie să fie în toate minţile.

Arkansas Joe a reflectat o clipă şi a exclamat:

— Acum înţeleg totul. Buffalo Bill a fost prizonier şi ţinut bine ascuns în vreun loc. Cei trei războinici pe care i-am ucis aveau misiunea să-l caute pentru a-l conduce la stâlpul de tortură. Iată de ce se aflau patru ponei. Nevăzând grupul reîntorcându-se, au trimis un altul.

— Ce noroc de nesperat! Am fi putut să-l căutăm timp de o lună fără să-l găsim şi iată că ni-l aduc ei înşişi!

— Ai reuşit, prietene, a spus Wild Bill. Dar să încetăm cu vorbăria. Să pregătim repede o ambuscadă.

Cei doi cercetaşi şi-au adunat camarazii şi curând totul a fost gata pentru a-i primi pe indieni. Au fost stinse focurile făcute din curpeni uscaţi, care din fericire nu răspândiseră decât puţin fum, în timp ce flăcările nu putuseră fi văzute de pieile roşii, deoarece îi împiedicau ondulaţiile terenului.

Solul era acoperit cu mărăciniş, cercetaşii ascunzându-se cu uşurinţă pe înălţimea pe care avea să treacă ceata.

Aşteptau încordaţi, reţinându-şi respiraţia.

Comanşii înaintau printr-un mers iute.

Evident, doreau să ajungă la tribul lor înainte de a se înnopta.

Curând au fost la o bătaie potrivită de puşcă. Însă din rândurile cercetaşilor n-a pornit încă nici o împuşcătură.

Wild Bill a spus că victoria trebuia să fie hotărâtoare şi totală de la prima împuşcătură, că se cerea să fie exterminaţi toţi indienii dintr-o singură rafală, fără ca viaţa lui Buffalo Bill să fie peste măsură de primejduită.

Era suficient ca un supravieţuitor să-i aplice prizonierului o lovitură mortală de tomahawk!

De aceea Wild Bill, sprijinit de Arkansas Joe recomandase camarazilor săi să aştepte ca distanţa să fie foarte redusă înainte de a se trage.

Rezultatul tacticii sale a fost acel aşteptat.

Pieile roşii cădeau orbeşte în cursă. N-au observat primejdia decât când au auzit dubla detunătură de carabine a lui Wild Bill şi Arkansas Joe. La acest semnal, ceilalţi cercetaşi au tras la rândul lor, şi comanşii s-au rostogolit cu toţii din şei.

Fiecare trăgător ochise un om şi întrucât indienii erau puţini la număr, cea mai mare parte au primit mai multe gloanţe.

Nici unul din ei n-a scăpat de această salvă îngrozitoare şi au

fost uciși cu toții pe loc, cu excepția a doi. Unul din aceştia era desigur războinicul ce călărea alături de Buffalo Bill şi conducea calul printr-un lasou.

Îl lovise în piept un glonț, fără a-l răni mortal. S-a clătinat în şa, apoi şi-a reluat poziția, şi iute ca fulgerul s-a întors spre captiv, apucându-şi un cuțit de scalpat trecut pe sub brâu.

Lama a strălucit la raza reflectată de vaga lumină rămasă încă pe cerul apusului. Însă înainte de a-l lovi pe regele frontierei, au izbucnit trei împuşcături şi indianul a căzut cu craniul zdrobit.

Arkansas Joe, Wild Bill şi Nick Wharton au surprins gestul amenințător al războinicului şi au salvat o dată în plus, toți trei împreună, viața şefului lor.

În acelaşi timp, un alt cercetaş a lichidat cu un glonț bine țintit pe ultimul indian încă în viață.

Victoria era completă şi ceata total nimicită.

Wild Bill a alergat la Buffalo Bill şi i-a tăiat legăturile ce-l rețineau pe şa. Legat cum era, distinsul cercetaş era incapabil să întindă puternica lui mână prietenilor săi.

Cercetaşii l-au felicitat călduros şi se felicitau între ei de norocul care le-a permis să-l elibereze. Şi l-au condus în tabăra lor.

S-au reaprins focurile şi s-a făcut onoarea mesei întrerupte de sosirea bandei de indieni. Apoi Cody a fost rugat imediat să-şi povestească aventurile.

Fără să se mai lase îmboldit. Şi cu bunăvoința ce o punea în toate, Buffalo Bill a explicat cum Evil Spirit îl capturase din nou şi-l închisese în bârlogul său misterios.

El rămăsese acolo multe ore în prada celor mai întunecate gânduri, fiind gata să se lase să moară de foame ca să scape de torturi.

Se mira că prietenii săi întârziau să-i vină în ajutor. Însă din povestirea pe care a prezentat-o la rândul său Joe, el a văzut că se făcuse tot ce se putuse face.

— Nu-mi pare rău decât de un lucru, acela că nebunul n-a făcut parte din cel de-al doilea detaşament, a încheiat Cody. Acesta-i cel mai primejdios ticălos din trib, după cum mi-a şi spus-o Norul Roşu. Patrulele indiene trebuie să furnice prin regiune. Să stăm aici toată noaptea, şi mâine dimineață să efectuăm o mică operație de recunoaştere, înainte de a ne întâlni cu colonelul.

CAP. XIII
GOANA PENTRU VIAŢA

Ce se petrecea cu vrăjitorul comanşilor?

Stăpânit de ură, el se străduia să-i adune pe pieile roşii după îngrozitorul lor dezastru şi să-i asmută spre o nouă confruntare cu albii.

Sarcina nu era uşoară. La amintirea masacrului produs în rândurile lor de artilerie, ca să nu spunem de rafalele ucigătoare de puşcă ale cercetaşilor şi soldaților, comanşii se simțeau puțin înclinați să se întoarcă la luptă.

Însă Evil Spirit avea asupra lor o asemenea influență, încât jumătate dintre ei sperând în victorie datorită vrăjitoriilor sale şi jumătate amenințați de mânia marelui Manitou, au sfârşit prin a ceda dorinței sale.

Marele sfat, în cursul căruia Evil Spirit şi-a impus vederile sale, abia se încheiase, când doi cercetaşi au semnalat pieilor roşii vecinătatea grupului de cercetaşi condus de Arkansas Joe şi Wild Bill.

Aflând de nimicirea totală a cetei plecată cu însărcinarea de a-l aduce escortat pe Buffalo Bill din cavernă, roşii au slobozit urlete de mânie. Şi aţâțați de imboldurile specialistului într-ale medicinii, s-au hotărât să se răzbune pe cercetaşi, în aşteptarea unor represalii mai răsunătoare împotriva soldaților.

Ca urmare, la câteva ore după ce s-a făcut ziua, când Buffalo Bill şi camarazii săi se pregăteau să facă recunoaşterea, ei au văzut o formație de aproape de trei sute de indieni care înaintau spre creastă ca să-i atace.

Din fericire, santinelele vigilente i-au prevenit la timp.

Nu putea fi vorba de a ține piept unei hoarde atât de numeroase cu acest pumn de oameni.

Singurul lucru de făcut era de a căuta salvarea prin fugă şi dacă ai lor cai oboseau din cauza goanei, să caute o poziție favorabilă unde să se retragă şi să aştepte acolo ajutoare.

Înşeuarea cailor, încălecarea şi îndepărtarea în goana mare a fost o treabă de o clipă. Când detaşamentul a ajuns pe coama unei coline, Buffalo Bill şi-a întors capul şi a văzut pieile roşii porniți pe

urmele lor.

Observându-le retragerea grăbită, războinicii cu cai mai iuți s-au repezit în urmărirea cercetaşilor.

Arkansas Joe, care galopa aproape de şef, i-a spus că coloana soldaților îşi părăsise tabăra din ajun, ca să pătrundă în ținutul comanşilor şi acolo să distrugă mai multe sate mici.

— În acest moment, i-a spus el, se găsesc după toate probabilitățile, la o distanță de cel puțin cincizeci de mile de noi.

Cercetaşii au coborât panta colinelor, au trecut peste nenumărate canioane şi au ajuns în cele din urmă pe întinsul câmpiei.

Se succedau mile după mile, fără ca să obosească comanşii aflați pe urma paşilor micului pluton de fugari. În cele din urmă, cercetaşii au trebuit să recunoască că vreo câțiva ponei indieni mai iuți câştigau tot mai mult teren.

Câte unii din albi, urcați pe cai minunați, îi depăşeau pe ceilalți şi ieşeau uşor în afara bătăii armelor.

Însă nu era vorba de disperare şi întrucât trei sau patru dintre cercetaşi călăreau animale destul de obosite, în ciuda efortului ce li se cerea, rămâneau în urma restului trupei.

Este nevoie de spus că în acest curajos pumn de oameni ai frontierei, nimeni n-ar fi vrut să-şi abandoneze camarazii ca să-şi salveze propriul scalp?

— Treaba s-a sucit rău, Bill, a spus Arkansas Joe constatând că distanța se micşora din ce în ce mai mult. Va fi nevoie să ne batem. Ne vom lăsa aici pielea, după cum cred. Însă îmi este totuna, vom începe prin a trimite un oarecare număr din această plevuşcă în fericitele lor teritorii de vânătoare.

— Priveşte înaintea ta! a spus Cody arătându-i o masă întunecată în depărtare.

— Tunete! a urlat Joe, a cărui privire ascuțită s-a oprit pe locul indicat. Aceea este o redută.

— Bine închisă şi probabil goală, a adăugat regele frontierei foarte calm. Ştiam de existența uneia din aceste redute în această parte a ținutului, cu toate că niciodată n-am avut ocazia s-o vizitez. A fost construită de colonisti, care au părăsit-o după aceea, ca să se stabilească într-o regiune mai puțin primejdioasă. Este ciudat că indienii nu i-au dat foc. Însă noi avem o şansă. Trebuie să ajungem la acest refugiu, mânând caii până crapă. Odată acolo, vom putea să respingem pieile roşii până ce colonelul va trimite un detaşament ca să ne caute.

— La ce distanță este această redută, după părerea ta? a întrebat Arkansas Joe.

— La zece mile bune. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Ba da, dar mă îndoiesc că vom putea să ajungem până acolo.

— Trebuie, a spus regele frontierei cu o hotărâre sălbatică. Dacă am avea poneii războinicilor pe care i-ai ucis ieri! Ei ne-ar fi înlocuit cu succes pe cei mai slabi cai ai noştri, care de-acum nu mai pot ajuta la nimic.

În graba lor, cercetaşii uitaseră într-adevăr să ia cu ei poneii capturați.

Doar Buffalo Bill sărise pe cel mai iute dintre ei şi se plângea mai puțin decât cea mai mare parte dintre tovarăşii săi.

El a aşteptat restul trupei şi i-a indicat locul de retragere, cerând dublarea eforturilor.

Având de la bun început o hotărâre mai fermă decât ei, cercetaşii au simțit că le sporesc speranțele.

Desigur, erau cu toții gata să-şi vândă scump viața. Însă, cu atât mai înflăcărați se simțeau acum, în condiții mai avantajoase, când li se oferea această perspectivă. Moralul le-a sporit, şi aceşti oameni obişnuiți să nu se teamă de nimic nu-şi pierdeau încrederea în victorie.

Între timp, comanşii se apropiau în aşa măsură, încât Buffalo Bill a apreciat că era urgent să le mai încetinească avansul.

Apelând la Wild Bill şi la alți doi cercetaşi cu cai mai iuți, i-a aşteptat pe primii asaltatori.

Indienii i-au observat pe cei patru oameni opriți şi s-au gândit că era o afacere bună să-i atace cu toată furia.

Însă carabinele cercetaşilor au scuipat foc şi patru din sălbatici s-au rostogolit la pământ, unde nu s-au mişcat, cu excepția unuia singur care s-a târât îndărăt şi a fost luat pe cal de unul din camarazii săi.

Pentru o clipă, elanul urmăririi a fost curmat.

Însă indienii s-au desfăşurat şi au repornit în galop întins.

— Încă o salvă de puşcă, băieți, şi ne vom retrage în goană! a strigat Buffalo Bill ducând arma la umăr.

Era şi timpul, căci vreo douăzeci de comanşi înarmați cu puşti bune au ripostat.

Din fericire, gloanțele lor prost ochite n-au făcut altceva decât să fluiere neplăcut pe la urechile cercetaşilor.

A doua salvă a fost tot atât de fatală indienilor ca şi prima. Imediat Buffalo Bill a sărit pe cal şi i-a dat pinteni.

Tovarăşii săi l-au imitat, dar n-au scăpat cu toţii de focul inamicului.

Cercetaşul ce se găsea aproape de Cody a slobozit un geamăt înăbuşit şi şi-a pierdut echilibrul.

Buffalo Bill s-a oprit cu viteza fulgerului, a sărit de pe cal şi l-a ridicat pe bietul băiat în braţe.

Un devotament zadarnic. I-a fost de ajuns o simplă aruncătură de ochi ca să constate că era mort, lovit în inimă.

Cody s-a urcat din nou rapid pe cal şi şi-a ajuns din urmă tovarăşii din câteva salturi puternice.

Totuşi, indienii se apropiau în mod periculos, salutând cu strigăte sălbatice de bucurie lovitura mortală asupra cercetaşului!

Însă dacă s-au gândit să-i nimerească şi pe alţii, n-au întârziat să-şi recunoască greşeala.

Toţi cei trei buni călăreţi au luat imediat avans.

În câteva minute ei s-au alăturat detaşamentului aflat în goană, în timp ce se drumul li se apropia de palisada redutei.

Buffalo Bill şi Wild Bill, depăşindu-şi camarazii, alergau ca vântul spre intrarea fortăreţei.

Intenţia lor era să deschidă poarta, care trebuia să se mişte greu în balamale, ca să nu se piardă un minut şi să se permită cercetaşilor să intre înainte de a fi ajunşi de către indieni.

Norocul i-a favorizat mai mult decât sperau.

Ajungând aproape de redută, şi-au dat seama că palisada era în bună stare, înaltă şi solidă.

Poarta se sucea fără greutate în ţâţânile ei de lemn şi existau nişte stinghii grele ca să fie închisă solid din interior.

Curând, detaşamentul a năvălit vijelios în fortificaţie. Caii erau acum atât de sufocaţi, încât unii dintre ei s-au prăbuşit dinaintea porţii.

— Putem rezista aici, a zis Buffalo Bill văzând că comanşii, dezamăgiţi, au înconjurat reduta dincolo de bătaia puştii. Şi dacă va trebui ca să murim, cel puţin scalpurile noastre îi vor costa scump pe aceşti ticăloşi roşii!

CAP. XIV
SFÂRŞITUL VRĂJITORULUI NEBUN

Cea mai mare parte a comanşilor s-a retras destul de departe ca să țină un sfat într-o împrejurare atât de neplăcută şi atât de neprevăzută.

Împrumutând binoclul lui Arkansas Bill, Buffalo Bill l-a îndreptat înspre indieni şi l-a observat pe vechiul său duşman, pe vrăjitor, printre şefii pe cale de a începe consfătuirea.

După gesturile pe care le făceau aceste personaje, Buffalo Bill a înțeles că cea mai mare parte dintre ei se opuneau proiectului de a ataca mica întăritură.

Se temeau probabil să nu piardă prea mulți oameni şi preferau să aştepte căderea nopții.

Însă Evil Spirit nu împărtăşea felul lor de a gândi.

— Dumnezeule mare! a exclamat Buffalo Bill, care îl observa cu o curiozitate uşor de înțeles. El este mai nebun ca niciodată! Priviți! Le vorbeşte cu atâta violență, încât îi dă spumă la gură. Este evident că vrea să ne atace imediat. Vede roşu înaintea ochilor, asta-i foarte sigur!... Vai! Iată că au adoptat punctul lui de vedere. Saltă şi strigă, agitându-şi tomahawkurile şi nu vor întârzia să se repeadă asupra noastră.

Într-adevăr, autoritatea acestui om este nemaipomenită. Ea merge prin a-i face să înfrunte o moarte sigură.

— Primul meu glonț va fi pentru el, a spus cu încrâncenare Wild Bill.

Într-adevăr, indienii au pornit spre fortificație cu un dispreț față de primejdie, pe care cercetaşii încă nu-l cunoscuseră.

Păreau să nu pună nici cel mai mic preț pe viață.

Vrăjitorul îi fanatizase până ce i-a adus la nivelul propriei sale demențe.

Au galopat spre palisadă, şi ajunşi la vreo douăzeci de metri de intrare, şi nereuşind să deschidă greaua poartă, au încercat să-i taie legăturile ce o țineau strâns, cu lovituri de tomahawkuri.

Se impunea ca în acest timp mica garnizoană să nu rămână inactivă.

Focul armelor cu repetiție, bine ochite, doborâseră deja

numeroşi asaltatori. Însă acest masacru nu părea să aibă alt rezultat decât să îndârjească turbarea supraviețuitorilor.

Nebunul se distingea printre toți prin salturi de panteră şi strigăte nearticulate.

Alergând în dreapta şi în stânga, el îi îndârjea pe atacatorii săi să răstoarne palisada.

Se trăgea asupra lui fără întrerupere şi primise o mulțime de gloanțe, însă viața lui părea să-i fie protejată de un farmec.

Cu toate că era plin de sânge din cap până în picioare, nu-şi pierduse nimic din forța şi energia sa.

În cele din urmă, o bucată de palisadă a fost doborâtă cu un trăsnet îngrozitor.

Comanşii s-au năpustit prin breşă scoțând înfiorătoarele lor strigăte de război.

Evil Spirit conducea atacul fluturând un tomahawk, pe care mulți dintre războinici cu greu l-ar fi putut ridica.

El a fost primul care s-a repezit prin spărtură.

Buffalo Bill şi Arkansas Joe l-au ochit împreună şi cele două proiectile l-au nimerit drept în frunte.

Văzându-l căzând, comanşii, ale căror rânduri erau înfiorător de decimate, au fost cuprinşi de panică.

Ei îl credeau invulnerabil, convinşi că marele spirit îl acoperea în mod special cu protecția sa şi-l punea la adăpost de loviturile albilor, cărora le nutrea o ură atât de sălbatică.

De îndată ce greşeala le-a fost demonstrată, ei s-au demoralizat.

Sub aversa de gloanțe, s-au salvat mai întâi fugind pe jos, apoi călare.

Au murit peste şaizeci dintr-ai lor. Marele lor şef Mână Ucigătoare a căzut ca şi Evil Spirit.

Un tânăr şef a încercat să să-i readucă în luptă, dar acest efort suprem a fost cu uşurință curmat de cercetaşi.

Comanşii au văzut că luarea de scalpuri costa prea mult şi s-au retras încet, cu mare părere de rău.

Buffalo Bill şi tovarăşii săi nu şi-au părăsit fortăreața. Dobândind în sfârşit siguranța că adversarii băteau într-adevăr în retragere, ei şi-au reluat drumul şi a doua zi s-au alăturat coloanei lui Kent.

Comanşii au mai fost încă bătuți în cursul a mai multor înfruntări.

Ei s-au arătat curând foarte bucuroşi să semneze pacea şi să elibereze pe albii ostatici, ca răspuns al bunei lor intenții.

Buffalo Bill, Arkansas Joe şi prietenii lor au mai trecut cu bine prin aventuri, mai primejdioase şi emoționante unele decât altele. Însă şeful cercetaşilor niciodată n-a uitat ciudatele întâmplări cu Evil Spirit, vrăjitorul nebun al comanşilor, care singur în lume reuşise de două ori, una după alta, să-l învingă şi să-l facă prizonier.

SFÂRŞIT

INDIENII COMANŞI

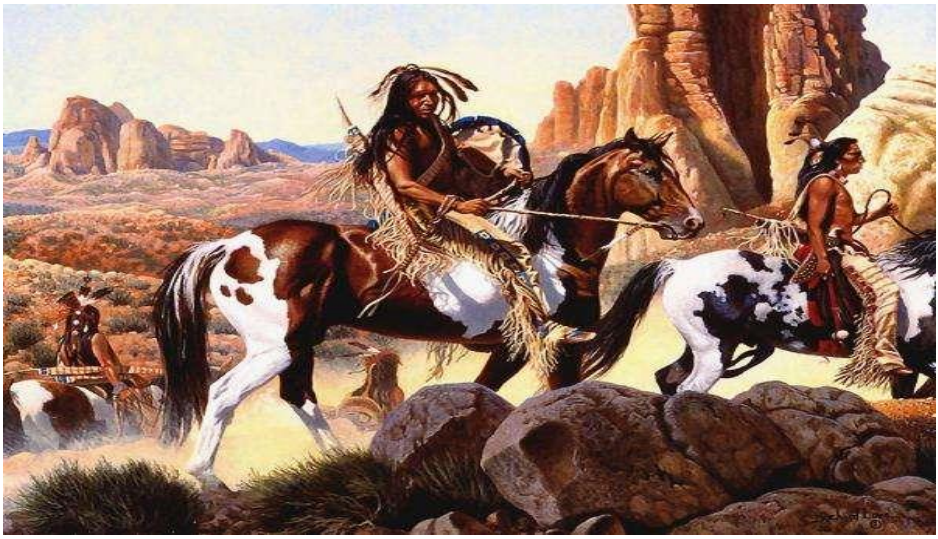

Comanşii au format în America o populaţie de războinici mândri. Teritoriul lor cuprindea zone din Colorado până în Rio Grande şi Texas.

Acest spaţiu, aşa-numit marele deşert american, era populat altădată de bizoni, căprioare, antilope şi urşi. Toate aceste animale, cu excepţia lupilor, erau vânate asigurând existenţa comanşilor.

Când pe teritoriul lor au venit albii, comanşii s-au luptat multă vreme cu aceştia ca să-şi apere pământul de baştină. Erau temuţi nu numai de albi, ci şi de triburile indiene vecine.

Ei au terorizat locurile peste 150 de ani, jefuindu-i pe colonisti şi au respins încercările lor de a le încălca teritoriul de vânătoare din Texas.

Abia prin 1875 aceşti neîntrecuţi şi vestiţi călăreţi s-au predat autorităţilor militare la fortul Sil din Oklahoma, după înverşunate bătălii.

CUPRINS

CAP. I HĂITUIT DE COMANŞI 3

CAP. II O LUPTA DISPERATA 6

CAP. III BUFFALO BILL ŞI VRĂJITORUL 11

CAP. IV CODY PRIZONIER 17

CAP. V O ÎNCERCARE ÎNGROZITOARE 20

CAP. VI EVIL SPIRIT ÎI PREVINE PE COMANŞI 24

CAP. VII SFIDAREA MORȚII 29

CAP. VIII REVANŞA VRĂJITORULUI 33

CAP. IX ÎN PEŞTERA NEBUNULUI 39

CAP. X REAPARE ARKANSAS JOE 44

CAP. XI ARKANSAS JOE FACE PE MORTUL 49

CAP. XII ELIBERAREA 52

CAP. XIII GOANA PENTRU VIAȚA 55

CAP. XIV SFÂRŞITUL VRĂJITORULUI NEBUN 59

INDIENII COMANŞI 62

CUPRINS 63

INDIENI DIN TRIBUL SIUX LA VÂNĂTOARE DE SCAL - PURI DE FEȚE PALIDE